

IMMACULATA

1/2005

Č.77

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné na rok 2005

- Leden** – Aby všichni lidé věřící v Jediného Boha společně pracovali na upevnění míru a víra aby nikdy nebyla prostředkem k získávání politického a hmotného prospěchu.
- Únor** – Aby se křesťané více zapojovali do společenského a kulturního života, a tak se stávali obránci hodnoty a důstojnosti lidské osoby.
- Březen** – Aby mládež stojící před volbou své životní cesty viděla v Marii z Nazareta svědka pokoje a důvěry vyplývajících z úplného přilnutí k Božím plánům.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já... nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhledala všechny bludy,“ abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhotejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno. Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Milí čtenáři!

Může nás ovládnout pocit zklamání, nejistoty, bolí nás neúspěch, ponížení, když vidíme ruiny nesplněných snů a plánů. Chtěli bychom, obrazně řečeno, vzít do ruky lupu nebo dokonce mikroskop a přijít věci na kloub. Proč se to všechno děje? Proč to musím prožívat? Přece nic zlého jsem neudělal!

Když se z velmi zblízka dívám na krásné obrazy v našem klášteře, a zvláště na ta veliká plátna našeho spolubratra Gandulfa Krenna, vidím jen nesourodou změť tahů štětce. Čím víc se přibližuji, tím méně tomu rozumím. Teprve z určité vzdálenosti vidím tu genialitu autora, jeho smysl pro krásu a hloubku informace. Teprve s odstupem je možné si všimnout hodnot, které nám chtěl předat a zanechat pro růst hloubky našeho pohledu na realitu života. Vidět to vše v celistvosti může být dokonce i humorné.

Hodnotu lidského života nejde měřit jen úspěchem, ziskem, okamžitým pozitivním efektem. Každá křivka, kaňka, barva nebo kontrast v takovém díle, obraze, jakým je veškerenstvo autorství samotného Stvořitele, má svůj hluboký smysl a nezastupitelný význam.

Někdy jsme tím možná překvapeni jako tenkrát Maria s Josefem v Jeruzalémském chrámě, kdy po třídenním neúspěchu a nejhorsích obavách vyřkla: „Co jsi nám to udělal?!“ aby to pak mohla uchovávat ve svém srdci s vděčností a patřičným odstupem. Jen Slovo, které se stalo tělem, nás učí správného pohledu plného naděje a možná i humoru. Jen důvěra v prozřetelnost Stvořitele nás může chránit před omylem a zmatkem.

Přeji Vám patřičný odstup a ten správný náhled na vše, co Vás bude potkávat a co se Vás bude dotýkat v tomto roce a vždycky.

o. Josef

Ranní chvály

Jan z Jenštejna

Zdravas, Matko Slova spásná,
panen pokoro a cti,
zdravas bez poskvrny, krásná,
pokorné ty panenství!

Těš se, dítkem obtěžkaná
bez těžkosti v srdci svém,
těš se, ženo pozeňnaná
pozeňnaným břemenem!

Vítej, z rodu Jesse panno,
snítko jedinoplodná,
vítej, chrámu těsná bráno,
pouze Bohu průchodná!

Plesej, rouno Gedeona,
rosou Ducha prýšticí,
plesej, stánku Šalomouna,
nad vše krásou zářící!

Sláva, hvězdo Jakobova,
jasná září nad moři,
sláva, schráno úbělová,
keři, jenž nám zahoří!

Žij nám, sluncem osvěcená,
která slunci dáváš svit,
žij nám, jež si vyvolená
žebřem k nebi skvoucím být!

Jásej, zoři, která vstáváš
s nové hvězdy východem,
jásej, archo, která dáváš
trojí příslib spásy všem!

Chvála, mocně zaplesala
v Jezu Kristu duše tvá,
chvála tobě, Bohu chvála,
za nás pros, ó Maria!

Z knížky Celá krásná – Pocta evropské poezie Matce Boží

Ze života sv. Františka z Assisi

Františkův život na Alverně 1224

Pověst o Františkově svatosti se stále více šířila. Láska a úcta lidu a nával k němu stále vzrůstal. Kdekdo jej chtěl vidět a slyšet, žádal od něho buď radu a pomoc, nebo útěchu v tělesných a duchovních potřebách. Toto vše bylo pokornému Františkovi málo milé. Jeho přáním nebylo být obdivován, ale spíše opovrhován a v tiché samotě sloužit Bohu. Za tímto účelem hned po letnicové kapitule, slavené téhož roku 1224, odešel nejprve do Celly u Kortony a odtud k milovanému zátíši na horu Alvernu, aby se čtyřicetidenním postem připravoval na svátek knížete andělů, sv. Michaela. V této milé samotě chtěl dopřát své duši odpočinek a setřást z ní světský prach, který, jak říkal, se na ní ve světě usadil. Jako průvodce na cestě na horu Alvernu měl čtyři z přátel: Lva, Angela Tankredi, Rufina a Masea. Když dorazil na Alvernu, byl od zdejších bratří přijat s obrovskou radostí. Všichni se kolem něho shromáždili, vypytaali se na to i ono a František jim s usměvavou tváří laskavého otce odpovídal. V jejich kruhu se potěšil a okřál, protože viděl, jak jsou horliví v konání řeholních povinností. Strávil mezi nimi několik dnů, až do svátku Nanebevzetí Panny Marie. Těšil je a povzbuzoval, aby neochabovali na započaté dráze ctnosti a byli stále jeho věrnými syny tak, jako doposud. Sám se připravoval modlitbami a kajícími skutky k nové oběti – čtyřicetidennímu postu, který chtěl podstoupit z lásky k Bohu a k prospěchu nesmrtelných duší.

Jeho láska k Bohu v něm stále více mohutněla, až dosáhla nejvyššího stupně, kterého je člověk schopen. A přesto ten stupeň lásky jeho serafinskému srdci nedostačoval. Úporně přemýšlel, co s ním Bůh zamýšlí, aby ještě věrněji a horlivěji mohl plnit Jeho svatou vůli. Jednoho dne, když se dlouho a vroucně modlil, prosil Boha, aby mu zjevil, co si více ještě od něho žádá, aby mu naznačil, jaké s ním má záměry. Věděl, že někteří svatí a dokonalejší lidé uchváćeni touhou být dokonaleji spojeni s Bohem, hledali rady v náboženských knihách,

nejčastěji v Písmu svatém. Když jej na libovolném místě otevřeli, našli často od Boha odpověď, jak by měli jednat. On sám, jak bylo výše uvedeno, se podobným způsobem dozvěděl, co od něho Bůh žádá. I nyní si umínil podobným způsobem dostat od Boha odpověď.

Odebral se do kapličky, postavené nedaleko kláštera, a položil zde na oltář knihu sv. evangelií. Potom padl před oltářem na kolena a prosil Boha, aby mu ve své dobrotě a milosrdenství oznámil, co by měl dělat. Dlouhou dobu se modlil, potom vstal, poznamenal se znamením kříže a otevřel svatá evangelia. Třásl se na celém těle, pohlédl na otevřené místo a viděl, že zde je vyprávěno o umučení našeho Pána Ježíše Krista. Otevřel knihu po druhé a po třetí, vždy na místě, kde se mluvilo o umučení Páně.

Nyní jasně viděl, že jeho Božský Mistr jej chce učinit účastným svého přehořkého utrpení. Jeho slabá přirozenost se před tím zachvěla, ale brzo se stal jako vycvičený bojovník pánem nad sebou samým. Nyní věděl, co s ním Bůh zamýšlí, ale nebál se, spíše se radoval, že se stane svému milovanému vzoru, svému Božskému Spasiteli podobnější. Jeho touha už dávno spěla k tomu obětovat za Krista vlastní život, a proto mu nemohlo být nic vítanějšího než tato zvěst z nebe. Nevěděl dosud jak, kdy a kde se mu dostane té velké milosti, o to se nestaral. Stačilo mu, že zná vůli Boží, kterou si umínil co nejsvědomitěji plnit. Tušil, že bude asi mnoho, velmi mnoho trpět, avšak pokorně a s odaností sklonil hlavu. Líbal obraz ukřížovaného Spasitele a volal: „Ach, můj Pane, mé srdce je připraveno, je hotovo k boji, který mě čeká, učiní mě brzo účastným tohoto boje a vítězství.“

Život, který vedl František po dobu čtyřicetidenního postu na osamělém místě na Alverně, nemůžeme ani nazvat životem pozemským, byl to život v Bohu. Jeho srdce oplývalo slastí a rozkoší, plamenná láska je stravovala a jeho touha po nebi byla tak veliká, že ji často dával svým chováním najevo. Jeho jediným společníkem v samotě byl

kněz bratr Lev. Jedině tomu dovoloval, aby jej denně navštěvoval a konal s ním církevní hodinky. Lev si uvědomoval své vyznamenání a svědomitě plnil svůj úkol. Ve dne jen zřídka přicházel ke skalní rozsedlině, v níž se světec zdržoval, protože věděl, že si to František nepřeje. K večeru mu pravidelně přinášel džbán vody a kousek chleba, což bylo denní potravou svatého kajícíka po celou dobu postu. V noci, když nadešel čas konat jitřní, přicházel tiše, zavolal nebo zaklepal na dveře jeho chýšky. Když se mu ozval a pustil jej dovnitř, tak se spolu modlili, když mu neodpovídal, tak zase tiše, jak přišel, odcházel. V takových chvílích byla duše Františkova zcela ponořena v Bohu. Ve svatém rozjímání se vznášel na perutích serafínské lásky k Bohu, rozmlouval s Bohem jako přítel s přítelem. Jeho srdce se podobalo výhni, z níž sálala a mocně horko na všechny strany vydávala jeho serafínská láska.

V takových okamžicích si přál být zcela sám. Bratr Lev byl mnohdy svědkem jeho zbožných zanícení. Jemu můžeme děkovat, že se nám zachovaly podrobné zprávy o životě sv. Patriarchy na Alverně. Nejednou ho Lev viděl se vznášet nad zemí, že jen stěží mohl dosáhnout jeho nohou. Objímal a líbal je v takových okamžicích, kdy František nic necítil a vznášel se ve vzduchu, volal: „O Bože, buď ke mně bídnému hříšníku milostiv. A dej mi pro zásluhu tohoto svatého muže účast na svých milostech.“

Jaká to byla bolest pro Františka, když skončila tato nebeská vytržení mysli a vidění a on viděl, že se dosud nalézá v tomto slzavém údolí a že skončily nebeské rozkoše, které předtím zakoušel. Nemáme snad tento zármutek také počítat k utrpení, jež mu Bůh naznačil při otevření svatých evangelií? My ubozí smrtelníci! U svatých již v tomto světě ztrácí tělo svou přirozenou tíž, duše je chvílemi uchvacuje do výšin a my jsme tak ponořeni do světských věcí, že zřídka kdy jsme s to opravdu vroucně pozdvihnout oči k nebi. A činíme-li tak někdy, přece naše mysl a touha lpí na zemské hroudě. K ní se zase vracíme se spěchem a toužebností, jako bychom se báli, aby nám nebyla odňata. A přece jednu ztratíme všechno to, k čemu nyní lneme! Co se stane potom? Dostaneme

nebeské poklady? A bude opuštění toho všeho pro nás lehké?

Když se jednou František ze svého vytržení vzpamatoval, spatřil na kameni, jež mu byl zároveň stolem, Ježíše Krista v podobě anděla. Plný svatého zanícení, padl před ním na kolena. Klaněl se mu a začal s ním mluvit jako přítel s přítelem. Ptal se ho na mnohé věci. Když vidění zmizelo, zavolal k sobě bratra Lva. Když se objevil a chtěl jako obyčejně položit denní potravu na kamenný stůl, zadržel jej slovy: „Počkej bratře, tento kámen musí být důkladně omyt olejem a balzámem, neboť toto místo svou přítomností posvětil sám Syn Boží. Rozmlouval se mnou a slíbil mi následující čtyři věci, které jenom tobě sděluji. Slíbil mi, že ten, kdo bude milovat náš řád, bude od Boha za to pozhánán, kdo by se ho odvážil pronásledovat, neujde trestu. Každý bratr, jež by mu byl svým špatným životem k záhubě, nesetrvá v něm dlouho, buď z něho vystoupí, nebo v něm zahyne. Nakonec slíbil, že náš řád potrvá na věky.“

Všechna ta příslibení rozradostnila ctihodného bratra Lva. Ochotně udělal, o co jej František žádal, a posvátný kámen zasvětil Bohu, jako kdysi Patriarcha Jakub slovy: „V pravdě tento jest oltář Boží.“

Po celou dobu svého pobytu na Alverně stále zakoušel František různé tělesné bolesti, jež mu působila jeho choroba jater a sleziny, kterou byl od Boha navštíven. Bolesti se stávaly stále prudšími, že se stěží vlekl. Právě těchto okamžiků použil zlý nepřítel, aby mu uškodil. Nejednou ho ztýral tak, že světec sténal a říkal bratru Lvovi: „Ach, kdyby věděli moji bratři, jak mnoho a často jsem od ďábla týrán, nebylo by ani jednoho z nich, kdo by mě nepolitoval.“

Ale Bůh, který si svého věrného sluhu stále víc a více utrpením připravoval k přijetí veliké milosti, kterou ho chtěl před celým světem vyznamenat, neodpíral mu v takových chvílích svou útěchu, těšil a posiloval jej při modlitbě, poskytoval mu v jeho utrpení útěchu i tvory nerozumnými. Jako král žil František v Boží přírodě, jež mu všude vzdávala svůj hold. Důvěrně se k němu tulili lesní ptáčkové, obveselovali jej svými zpěvy a povzbuzovali ho ke chvále Boží. Mezi milými opeřenými přáteli vynikal zvláště jeden – sokol. Se zvláštní

přítulností se k němu přidružil, a když se naučil jeho zvykům, prokazoval mu mnohé služby. Věděl, kdy světec v noci obyčejně vstává k modlitbě, buďval jej hvízdáním, nebo kloval zobákem do zvoněčku zavěšeného na větví v blízkosti chýše. Když někdy pozoroval, že František je příliš slabý, nechával jej spát až do svítání, jako by tušil, že spánek velmi potřebuje. Pak obyčejně slabým hlasem a jemným klováním do zvonku připomínal světci, že je čas, aby vstal.

Obklopen sdílnou nerozumnou přírodou a vzdálen všeho styku s bratry, žil František pro touhu svého srdce – pro dobrotivého Boha. Ačkoliv jeho tělo stále více sláblo, jeho duch mohutněl, hlouběji se utápěl v nepostižitelné hloubce Boží lásky.

Jednou o půlnoci byl František od Boha obdařen neobyčejně dojemným viděním, jeho svědkem se stal proti své vůli bratr Lev, který nám o něm podal zprávu. V onu noc šel Lev jako obyčejně k Františkově chýšce. Zaklepal na dveře, aby mu oznámil, že je čas konat jitřní, ale v chýšce se nikdo nehýbal, bylo tu hluboké ticho, jako by tu nikdo nebyl. Zaklepal ještě jednou, a když se zase nikdo neozýval, puzen zvědavostí, nahlédl skulinou ve dveřích a ke svému úžasu viděl, že vnitřek komůrky je osvěcen nadpřirozenou září. V té spatřil Františka, jak ve zbožném zanicení klečí na zemi a upírá oči na jasně zářící plamen, který se před ním vznášel. Celá jeho duše byla ponořena v plamenu. Slyšel ho, jak ze sebe vyráží různá slova, jejichž smysl nechápal, a jak mu někdo odpovídá. Viděl také, jak se zdvihá ze země a třikrát sahá na prsa a třikrát neznámému zjevu v plamenu něco podává. Hned nato zjevení zmizelo.

Pln svatě hrůzy viděl zase komůrku tmavou jako dříve a v ní př slabém svitu měsíce Františka, klečícího na zemi s rukama složenými na prsou. Nechtěl jej vyrušovat, chtěl vše odejít, ale bylo již pozdě. František jej zpozoroval. Zavolal ho

k sobě a otcovským hlasem jej káral, proč byl zvědavý spatřit to, co oko žádného

smrtelníka nemělo spatřit. Protože viděl, že Lev upřímně lituje svého poklesku, odpustil mu, a když jej prosil, aby mu k větší cti a slávě Boží oznámil smysl vidění, všechno mu řekl.

„Drahý bratře,“ pravil, „v plamenu, který jsi viděl se zjevil sám Pán a sdělil mi tolik tajuplných věcí, že je obyčejný lidský duch ani nemůže pochopit. Dříve než mě opět propustil, pravil mi při rozchodu: «Františku, dej mi nějaký dárek za všechna dobrodíní, jimiž tě neustále zahrnuji.» Když jsem se milovanému Spasiteli začal omlouvat, že jsem úplně chudý a že jsem mu již dal vše, co jsem měl, vyzval mě,

abych jen sáhl na prsa, že tam najdu nějaký dárek pro Něho. Poslechl jsem

a třikrát jsem vytáhl zlatý peníz, který jsem mu odevzdal. Na mou otázku, co by měly peníze znamenat, mě Spasitel poučil, že znamenají tři řeholní sliby, zlatou poslušnost, nejvyšší chudobu, nejskvělejší čistotu, které jsem díky Boží milosti vždy bez porušení zachovával. Tyto tři peníze jsou také znázorněním mých tří řádů, nad nimiž mne Bůh ustanovil zakladatelem a otcem. To je význam mého vidění, ovečko Boží,“ dodával světec.

„Ale, bratře Lve, nestopuj mne více. Nyní se vrať s Pánem Bohem do své cely a pečuj o mne, jak jsi dosud činil. Neboť po několika dnech vykoná Bůh na této hoře vznešené a podivuhodné věci, že se tomu bude celý svět divit. Vykoná na mně

něco nového, co dosud neučinil žádnému jinému stvoření.“ Po těchto slovech se znovu ponořil do vroucí modlitby. Lev se chvěl svatou bázni a se sklopenou hlavou odcházel.

Ličím nadpřirozené věci, které bez zvláštní milosti nemohou být spatřeny lidským okem a které člověk nemůže pochopit svým rozumem. Uvažujme o tom a nikdy nezapomeňme na to, že máme před sebou světce, neobyčejného, živého a dokonalého následovníka Ježíše Krista.

Z posledních slov, která světec pronesl k bratru Lvovi, pozorujeme, že František věděl, co jej očekává, třebaže se mu o tom ještě nezmínil, ale jen mu to naznačil. Pln svaté horlivosti očekával hodinu, kdy jej Ježíš svými svatými pěti pečetěmi okrášlí. Čím více se blížila tato Bohem určená hodina, tím větší zmatek se ho zmocňo-

val, když uvážil, že je nejbídnější ze všech hříšníků a má být vyznamenán tak velkou milostí. „Františku, neztrácej mysl! Nezůstaň stát na cestě vedoucí na horu Kalvárii. Nestačí Ti, abys jen s Ježíšem vzdychal v zahradě Getsemanské, nestačí s Veronikou utírat jeho prachem pokrytý a krvavým potem zneuctěný obličej, nestačí, abys jako Šimon Cyrenský pomáhal Ježíši nést těžký kříž na horu Golgotu. Pro tebe, Františku, je vše málo. Tvá láska, tvá obětavost žádá mnohem více, není ještě uspokojena. Vystup výše, vystup až na Golgotu za svým Spasitelem, vystup až na kříž a dej se s Ježíšem ukřížovat. Připrav své srdce, hodina duchovní oběti pro tebe nastala.“

Podle knihy Svaty František Serafický od P. Bonaventury J. Wilhelma zpracoval BS

Homilie Jana Pavla II. ze slavnosti Matky Boží P. Marie

Přemáhat zlo zbraněmi lásky

„Buď zdráva, svatá Boží Rodičko, porodilas Krále, jenž nad nebem i zemi vládne na věčné věky (vstupní antifona).

První den nového roku se církev shromažďuje v modlitbě před obrazem Matky Boží a s radostí uctívá tu, která dala světu plod svého života - Ježíše, „Knížete pokoje“ (Iz 9, 5).

(...)

Světový den míru je výzvou pro křesťany a všechny lidi dobré vůle, aby obnovili své rozhodné nasazení budovat mír. To předpokládá přijmout základní morální požadavek, který dobře vystihují slova svatého Pavla: „Nedopust, aby tě zlo přemohlo, nýbrž přemáhej zlo dobrem“ (Řím 12, 21).

Tváří v tvář tolíkerym projevům zla, které bohužel zraňují lidskou rodinu, je přednostním požadavkem podporovat a šířit mír, a to užitím patřičných prostředků, s důrazem na dialog, na díla spravedlnosti a výchovu k odpuštění (srov. Poselství k Světovému dni míru 2005, 1).

Přemáhat zlo zbraněmi lásky se stává způsobem, kterým může každý přispívat k míru. To je cesta,

na kterou jsou povoláni křesťané, aby po ní kráčeli spolu s věřícími různých náboženství, spolu s těmi, kteří uznávají univerzální mravní zákon.

Milování bratří a sestry, podporovat a šířit mír na zemi je naše společné poslání!

Kěž nám pomáhá Panna Maria uskutečňovat slova Pána: „Blahoslavení tvůrcové pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny“ (Mt 5, 9).

Anděl Páně – 2. ledna 2005 – náměstí sv. Petra

V liturgii této neděle nového roku znovu zaznívá evangelium ze dne Narození Páně: „A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi“ (Jan 1,14).

Boží Slovo je věčná Moudrost, která působí ve vesmíru i v dějinách; Moudrost, jež se plně zjevila v tajemství Vtělení, aby obnovila království života, lásky a míru.

Víra nás pak učí, že i v nejobtížnějších a nejobtížnějších zkouškách - jako v pohromách, které

postihly v minulých dnech jihovýchodní Asii – Bůh nikdy neopouští: v tajemství Narození Páně přišel, aby sdílel náš život, naši existenci.

Betlémské Dítě je Ten, který nám v předvečer své vykupitelské smrti zanechá příkázání, abychom se navzájem milovali, jako On nás miloval (srv. Jan 13,34). A při konkrétním uskutečňování tohoto „Jeho“ příkázání dává zakoušet Svou přítomnost.

Toto evangelijní poselství je základem naděje na lepší svět, pod podmínkou, že budeme kráčet v „Jeho“ lásce. Kež nám na počátku nového roku pomáhá Matka Páně brát za svůj tento životní program.

Přeložil P. J. Koláček, SJ,
česká sekce Vatikánského rozhlasu

Mistryně v kontemplaci Kristovy tváře

V dubnu roku 2003 Jan Pavel II. zveřejnil encykliku o Eucharistii v životě církve *Ecclesia de Eucharistia*. Je to třetí část triptychu dokumentů z předělu tisíciletí, k němuž dále patří apoštolský list *Novo millennio ineunte* a list o růženci *Rosarium Virginis Mariae*.

Program na třetí tisíciletí

Svatý otec nabídl církvi pastorační program, jehož podstatou je kontemplace Kristovy tváře. V *Novo millennio ineunte* papež zdůrazňuje důležitost kontemplace Kristovy tváře v začínajícím třetím tisíciletí křesťanství. V *Rosarium Virginis Mariae* navrhuje rozjímat Kristovou tvář spolu s Marií. Čehož praktickým vyjádřením byl Rok růžence. V Roce růžence byla pak vyhlášena encyklika o Eucharistii, která zdůrazňuje důležitost kontemplace eucharistické Kristovy tváře.

Letošní Rok Eucharistie je realizací tohoto návrhu. Papež představuje tajemství Eucharistie v jejím neoddělitelném, životním vztahu k církvi. Připomenul církvi 21. století důležitost eucharistické spirituality, jejímž vzorem je Maria. Těto poslední otázce je věnována 6. kapitola

foto: archiv

papežské encykliky s názvem *Ve škole Marie „Ženy Eucharistie“*.

Takový „program“ na nové tisíciletí je pro nás velkou výzvou. Avšak abychom ho mohli realizovat, musíme ho nejdříve poznat, a proto v Roku Eucharistie chceme společně pročitat úryvky encykliky, které naši pozornost soustře-

dí na kontemplaci Kristovy eucharistické tváře ve škole Marie, „Ženy Eucharistie“.

Chceme-li objevit důvěrný vztah, který poutá církve k Eucharistii, v celém jeho bohatství, nesmíme zapomínat na Marii, Matku církve a její vzor. V apoštolském listu Rosarium Virginis Mariae jsem poukázal na nejsvětější Pannu jako na učitelku kontempace Kristovy tváře a mezi tajemství světla jsem vložil také ustanovení Eucharistie. Vždyť Maria nás může k této svátosti vést, protože k ní má hluboký vztah. (EdE, 53).

Při četbě našeho úryvku si všimněme několika charakteristických formulací. Papež konstatuje, že Maria je hluboce spojena s Nejsvětější svátostí. O jaké pouto jde? V teologické rovině se zdá, že tento vztah ve zkratce vyjadřuje hymnus ke cti Eucharistického Krista, jehož autorství se připisuje papeži Inocenci III. nebo Inocenci IV.: „*Ave verum corpus natum de Maria Virgine*“ – „Bud' pozdraveno právě tělo narozené z Marie Panny.“ Kristovo tělo v Eucharistii je svátostně tělem přijatým z Marie Panny. Tajemství Vtělení tedy představuje základ mimořádného vztahu mezi eucharistickým Kristem a Marií. V tajemství Vtělení Boží Syn přijal lidskou přirozenost, v níž uskutečnil naše vykoupení. Sv. Jan to krátce podal slovy: „Slovo se stalo tělem.“ V tomto těle Boží Syn za nás spásitelně trpěl, umřel a zmrtvýchval. V tomto těle se nám dává jako pokrm. Toto všechno se nachází v mysteriu Eucharistie. Maria tím, že dala své tělo Slovu, stojí u základu poslání Vtěleného Slova, a tedy i u pramenů Eucharistie, jak napsal Jan Pavel II. v dopise pro XIX. Mezinárodní mariánský kongres.

Maria vede věřící k Eucharistii

Maria, protože je hluboce spojena s Nejsvětější svátostí, nás může k ní vést. Papež tuto myšlenku již mnohokrát vyslovoval, také v nejdůležitějším mariánském dokumentu Redemptoris Mater, kde říká: „Maria vede věřící k Eucharistii.“ Jak tomu rozumět?

Eucharistie je zpřítomněním Krista, jeho skutečného těla narozeného z Panny. Odtud ve

Kontempace (lat. *contemplatio*) – přihlížení, dívání se, přemýšlení. Kontempace je modlitebním díváním se na nadpřirozenou skutečnost. Nejde tady pouze o intelektuální úsilí, které je samozřejmě důležité. Do takového poznávání je zapojena celá bytost (rozum, vůle, city...). Ten, kdo kontempace, se celou svou osobností s láskou dívá na Boha a jeho tajemství. Maria je nejlepší v takovém „zakoušení“ Krista.

zbožnosti křesťanského lidu bylo vždy pozorováno hluboké pouto mezi mariánskou zbožností a kultem Eucharistie. Právě mariánská zbožnost vede k eucharistické zbožnosti. Jinak řečeno, právě mariánská úcta přináší plody v prohloubeném vztahu ke Kristu, též eucharistickému.

Papež Pavel VI. poznamenal: „Poznání pravé katolické nauky o Marii bude vždy představovat klíč k důkladnému pochopení tajemství Krista.“ Neexistuje mariánský kult bez Kristova kultu.

Dvojnásobná učitelka

Nakonec si v textu všimněme krásného titulu, jímž papež obdarovává Marii a který jako by opodstatňuje mariánskou cestu Roku Eucharistie: „Učitelka kontempace Kristovy tváře.“

Slovo „učitelka“, „učitel“ můžeme chápat dvojnásobně. Na jedné straně učitel-mistr je někdo, kdo převyšuje jiné znalostí a uměním ve svém oboru. Maria je nejlepší v kontempace Krista, protože nikdo ho nezná lépe než ona. Vždyť ona je jeho Matkou a nejen to, je jeho nejlepší učednicí.

Učitel, to je také někdo, kdo je hoden následování, kdo je jinými uznán za vzor, za průvodce. Maria je též učitelkou v tomto významu. Maria jako Matka a vzor církve učí svým příkladem, jak milovat a uctívat Krista.

P. W. Sivak, RN

Věž ukazuje vzhůru k modrému blankytu

Tomáš Špidlík

Staří kazatelé rádi vypravovali na Nový rok tento příklad. Je populárního rázu, ale jako děti jsme jej rádi poslouchali. Umírá starý člověk. Není to šťastná smrt. Žil všelijak, na Boha nemyslel, své povinnosti zanedbával. Lékař mu řekl, že už má nanejvýš hodinu života. Co teď dělat? Lituje svého poblouznění. Ale dá se něco ještě napravit? Alespoň tu poslední hodinu budu myslet na Boha, vynasnažím se modlit. Ale nějak to nejde. Kdo se celý život nemodlil, při posledním dechu těžko nachází slova. A čas zatím letí. Už mu zbývá jenom půl hodiny, pak už jenom čtvrt. Ale ta uletí jako blesk. Bijí hodiny. Starý člověk vydechne, ale v tom samém okamžiku vyskočí z postele mladík plný síly a svěžesti. Ten umírající byl totiž starý rok a vzápětí začíná nový.

Morální poučení z toho příkladu je celkem potěšující: můžeme stále začínat znova. Po starém roku vstupujeme do nového, po prošlém měsíci, týdnu, dni nás čeká něco nového. Ale zamysleme-li se nad tím hlouběji, přece jenom to úplně radostné není. Co začíná, časem zase končí a co končí, není trvalé, je pomíjějící. Jeden začátek navazuje na předcházející a ustupuje dalším. Všecky pak jistě nebudou naše. Kolo života nás každý den vyveze nahoru a dolů, ale jednoho dne nás rozdrťí. Mytologicky to vyjadřuje řecká báje o prvotním bohu, který se jmenoval Chronos, Čas. Byl to všemocný pán, který požíral své vlastní děti, které zrodil. Na starých egyptských a etruských malbách jej představují jako hada stočeného do kruhu, který ukusuje svůj vlastní ocas. Tak se ve světě všecko rodí a mizí. Jaký je z toho užitek?

K tomuto pesimistickému závěru došel autor biblické knihy Kazatel: „Pomíjivost, samá pomíjivost, všechno pomíjí. Jaký užitek má člověk z veškerého svého pachtění? (1, 2-3). „Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas. Je čas rození i čas umírání, čas sázet i čas trhat;

foto: BS

je čas zabíjet i čas léčit, čas bořit i čas budovat; je čas plakat i čas smát se; čas truchlit i čas poskakovat; je čas kameny rozhazovat i čas kameny sbírat, čas objímat i čas objímání zanechat; je čas hledat i čas ztrácet, čas opatrovat i čas odhazovat, je čas roztrhávat i čas sešívat, čas mlčet i čas mluvit; je čas milovat i čas nenávidět, čas boje i čas pokoje. Jaký užitek má ten, kdo pracuje, ze všeho svého pachtění?“ (3, 1-9).

Byli to však už staří Řekové, kteří chtěli této tyranii světovládneho času udělat konec. Podle mytologie, když se narodil z boha Chronose bůh Zeus, matka jej schovala. On brzo dorostl, povstal proti otci, zabil jej a sám se přenesl na Olymp, kde panuje věčně mládí, tam život nezačíná a nekončí, bohové na Olympu jsou věčně blažení, jedí ambrosii a pijí nektar. Co jim chybí? A přece se podle mytologie čas od času hádali. Kdyby byl věčný život takový jako lidí na zemi, všecky staré problémy by se vrátily.

Klasičtí řečtí filosofové udělali tedy další krok v myšlení. Prohlásili, že jsou olympští bohové jenom symbol idejí, věčných pravd. Dvě a dvě jsou čtyři. Je to obyčejná matematika pro školáka. A přece ji žádný čas nezničí. Bude platit vždycky až do konce světa i po něm. Tím víc metafysické principy a ideje. Filosofové se od té doby snažili o věčnou filosofii, philosophia perennis, zachytit a vyučovat to, co platí navěky. Jakého výsledku dosáhli? Mluví o věčných pravdách, to je krásné. Ale ztratili věčné osoby, a dokonce i věčné bohy.

Z toho plyne, že lidé nikdy nedokázali pochopit tajemství času a věčnosti. Zajímá nás proto, jaké pojetí o tom nacházíme v Bibli. Jeden židovský vědec, který srovnává myšlení řecké se semitským, začíná touto úvahou. Pro Semity není čas něco mimo věci. Je to rytmus daný věcem samým. Proto píše Kazatel, kterého jsme citovali, že má každá věc „svůj čas“. Podle Bible tady Bůh dal všemu, co stvořil, svůj určitý čas. Každá věc i každá osoba je jakoby plamínek lampy. Zmítá se a svítí, až dohoří. Čas je tedy spojen se životem. V přírodě stále pozorujeme, jak rytmus věcí sláb-

ne. Oheň hasne, květiny vadnou, zvířata odumírají. A co člověk? Nakolik je tělesný, i on podléhá tomuto všeobecnému zákonu. Ale stalo se něco podivného. Bůh dal jeho tělu čas. Ale současně mu vdechl i svého ducha, který je věčný. Časem jeho vibrace, jeho plamen neslábne, ale sílí tak, že doroste do plamene života Božího.

Plamen našeho časného života ještě blikotá, díky Bohu. Ale rozhodně poněmáhlu slábne a možná i zhasne. Ale jsme schopni jej spojit s duchem, dát všemu, co prožíváme, duchovní hodnotu, a tím to vstupuje do věčnosti. I Kristus, tím že se stal člověkem, vstoupil do času. Narodil se v době císaře Augusta a zemřel za dnů Pontského Piláta. A přece se jeho narození a jeho smrt staly věčnými. Těžko je nám si to představit. Lidově se líčí věčnost jako dlouhý, dlouhý čas. Obrazem toho je ve Starém zákoně dlouhý věk patriarchů. Byli Božími vyvolenými, proto viděli vnuky svých vnuků, umřeli až v hlubokém stáří. Samozřejmě je to jen obraz, výraz lidské touhy po věčnosti. Ta se pak nezíská tím, že čas prodlužujeme, ale že mu dáme duchovní hodnotu, aby vstoupil do života ▶

Jak to Bůh mohl dopustit?

Tváří v tvář nepochopitelným tragédiím si klademe otázky po smyslu. Krev nevinných vyvolává myšlenky na Boha a otazníky nad jeho spravedlností i u nevěřících. Zeptali jsme se na to teologa Bruna Forte, arcibiskupa z Chieti-Vasto:

„Tváří v tvář bolesti nevinných se lidský rozum dovolává Boha, který ji připustil, protože – jak se říká – pokud je tehle Bůh všemohoucí, znamená to, že je zlý; pokud naopak nemůže udělat nic jiného, než tolerovat, co se děje, je neschopný, a tedy není Bohem. Jenže takovéhle úvahy jsou falešné, protože podsouvají Bohu lidská měřítká, hrají se svou vlastní koncepcí Boha.

Bůh, kterého zjevil Ježíš, je docela jiný. Je to Bůh, který – právě proto, že je láska – se staví na stranu lidské bolesti, za lidskou křehkost, doprovází bolest člověka a volá jej, aby doprovázel jeho bolest.

Z toho plynou tři věci: předně, že všichni nevinní, kteří zemřeli při této tragédii, i ve všech dalších tragédiích v dějinách světa, jsou jistě v náručí tohoto Boha, který se slitovává, je Bohem milosrdentství a nekonečné lásky, jako matka ke svému dítěti.

Za druhé: tázání lidského rozumu na existenci zla ve světě se musí otvírat pro hloubku tajemství. Bůh není banální odpovědí na naše otázky. V něm je skryt smysl všeho, co existuje. Tento smysl bude moci a chce nám plně odhalit až ve své slávě, kdy ho uvidíme tváří v tvář. Proto je třeba vstoupit do noci víry, svěřit tichu, Božímu mlčení, aby opatrovalo naše odpovědi.

A konečně třetí věcí je láskyplné úsilí, které přemáhá bolest a smrt. Právě v přesvědčení, že Bůh je láska i v této chvíli, se máme plně nasadit, dát k dispozici své možnosti a svědčit o solidaritě a blízkosti těm, kdo trpí, a doprovázet je na cestě k znovuzrození, které je vždy možné.“

česká sekce Vatikánského rozhlasu, 28.12.2004

► Božího. Ptali se jedné sestry, členky kontemplativního řádu: Co budete dělat příští rok? Odpověď byla jednoduchá: To, co budu dělat celou věčnost, zabývat se v myslí Bohem. Takový je program kontemplativního života. Ale svým způsobem to platí pro všechny křesťany. Co budete dělat příští rok? Jediná správná odpověď by byla: To, co neztratí svou hodnotu na věčnosti. Každá myšlenka, každý skutek, který je lidský, tedy pomíjející, plamének který blikotá, musí se zapojit do vibrace plamene Božího, který hoří a svítí věčně.

Hodiny odbíjejí čas, hodinu za hodinou. Ale lidé je umísťují na věže kostela. Má to praktický užitek. Je tam z dálky vidět a do dálky slyšet. Ale má to i symbolický význam. Věž ukazuje vzhůru k modrému blankytu. Tak i naše šedé dny mají směřovat do výšky jediného dne, který nezná západu. Tam nenajdeme jenom věčné pravdy, věčné ideje, ale náruč Boha, jenž je osobou, a život, který nám chce dát ve vši hojnosti.

*česká sekce Vatikánského rozhlasu,
vysíláno 31.12.2004*

Musí katolík přijímat církevní nauku?

Nedávno zemřelý belgický teolog, osobní přítel a spolužák nynějšího Svatého otce, Gustaaf Joos, jehož Jan Pavel II. jmenoval kardinálem, si stěžoval v rozhovoru pro Pur-magazin 3/2004, že jen menšina katolíků jeho země věří přesně tomu, co učí Církev. Značná část věřících je přesvědčena o posmrtné reinkarnaci, mnoho jich popírá panenské zrození Ježíše Krista, většina mladých odmítá nauku o hříšnosti mimomanželského sexu a o antikoncepci. Kardinál Joos řekl: „Toto je velká krize Církve... Chci říci: Dříve jsme 30-40 let v Evropě pracovali s mottem: žádná polarizace. Dnes vidíme výsledek: sotva o 10 procentech věřících lze říci, že jsou praví katolíci. Věřím ale, že přijde čas, kdy bude třeba zase «přiznat barvu». Musíme lidem jasně sdělit: «Jestli jste přesvědčený katolík, tak musíte věřit to a to. Když v to nevěříte, tak nejste žádný katolík.»“

Víru je ovšem třeba ukázat i v konkrétní praxi. Pokud např. politik tvrdí, že je katolíkem, a dokonce ostentativně chodí do kostela, přitom ale hlasuje pro potraty, tak platí o něm to, co prohlásil arcibiskup z amerického Denveru Charles Chaput: „Žádný katolík, který působí jako zákonodárce, nesmí podporovat, prosazovat a bránit takový zákon, který vede k úmyslné likvidaci nevinného lidského života. Naopak je zavázán usilovat o jeho změnu. Jinak nemá právo nazývat se katolíkem.“

Proti takovému zásadovému postoji se ihned ozývají námitky od tzv. „liberálních“ katolíků: toto prý je „fundamentalismus“, který odporuje oprávněnému pluralismu v Církvi. Pluralismus je samozřejmě pozitivní hodnotou. Proto v dějinách Církve vznikla řada nejrůznějších řeholních řádů a kongregací, proto existuje různost spiritualit a laických společenství. To dokazuje, že Církev je opravdu pluralistická a akceptuje každé duchovní zaměření a každý přístup s výjimkou takového, který odporuje zjevené nauce. Chtít ale „pluralismus“ té formy, kdy lze „pluralitně“ věřit v Kristovu přítomnost v Eucharistii, nebo v ni nevěřit, „pluralitně“ věřit v realitu Kristova zmrtvýchvstání, nebo jenom v „subjektivní zážitky učedníků“, „pluralitně“ věřit v panenství Mariino, nebo je odmítat, „pluralitně“ věřit v neomylnost papeže, nebo ji popírat, „pluralitně“ věřit v hříšnost antikoncepce, nebo naopak v její prospěšnost... co potom zbude z takové „církev“? Pán Ježíš přece jasně prohlásil: „Království proti sobě rozdělené zpusťne.“ Každý spolek, jenž považuje za legitimní i názory, které principiálně odporují jeho stanovám, ztrácí na věrohodnosti.

Takovou představu Církve mnozí mají a šíří ji. Katolická církev vždycky vydržela a přečkala všechna pronásledování a ohrožení díky jednotě své nauky, díky tomu, co vyjádřil už v 5. století opat sv. Vincenc z Lerina ve své definici katolicismu: „Katolickým je to, co vždy, všude a ode všech bylo věřeno.“ Tato věta se stala článkem víry. Proto pluralismus nauky, kdy přestává platit závaznost dogmatu, je v rozporu s celou dlouhou tradicí Církve a její dějinnou zkušeností.

R. Malý

EUCCHARISTICKÝ ZÁZRAK V AVIGNONU

Jako katolíci věříme, že pod svátostnou podobou chleba a vína je Kristus reálně přítomen. Jeho přítomnost je však skrytá a pro nejednoho křesťana je předmětem hlubokého přemýšlení, ale i pochybností. Pro potvrzení učení církve a pro upevnění víry ve svou reálnou přítomnost Pán občas poodhalí svou moc a důstojnost mimořádnými událostmi spojenými právě s Eucharistií. Letos, v roce Eucharistie, uvádíme na pokračování několik příběhů s eucharistickými zázraky.

Když se francouzskému králi Ludvíkovi VIII. podařilo překonat albigenickou herezi, která kromě jiného nevěřila v reálnou přítomnost Kristovu v Eucharistii, rozhodl se uspořádat veřejné modlitby k odčinění svatokrádeží, jež spáchali kacíři.

Sám král určil místo a datum: Avignon, dne 14. září 1226 na svátek povýšení Svatého kříže, téhož dne měl král abdikovat. Byla naplánována velká eucharistická procesí vedoucí do nové kaple Svatého kříže. Uvnitř kaple čekal král, oblečen do žíněného roucha, opásán provazem, se svíčkou v ruce. Vedle něho stál papežský legát a celý dvůr, o kousek dál zástupy věřících. Procesí s Nejsvětější Svátostí vedl biskup Corbie. Věřící byli uspořádanou eucharistickou pobožností tak uchváteni, že Nejsvětější Svátost musela být vystavena po několik dní i nocí. Nakonec se biskup rozhodl ustanovit pobožnost neustálé adorace, které udělil své požehnání i papež. Tyto události vedly k založení Bratrstva šedých kajicníků, kteří pro kapli Svatého kříže získali privilegium neustálé adorace na dobu 200 let. A právě ke konci této doby se tam stal nádherný zázrak.

K lepšímu pochopení celé události je třeba vědět, že město Avignon leží na velké řece Rhone, která má v okolí přítoky dalších menších řek. Ve svých dějinách Avignon zažil četné záplavy.

V roce 1433 prudké deště zvedly hladiny řek a na město se přihnala povodeň. Dne 29. listopadu se do ohrožení dostala kaple šedých kajicníků. Bratři v obavě o bezpečnost Nejsvětější Svátosti se rozhodli vyhledat bezpečnější místo. Několik se jich vydalo lodí ke kapli. Když otevřeli dveře, strnuli úžasem. Voda uvnitř kaple byla rozdělena

na dv strany tak, jako vody Rudého moře popsané v Bibli. Uvnitř vodních stěn vysokých na čtyři stopy byl úplně suchý průchod vedoucí ode dveří až k oltáři. Dva bratři padli na kolena a velebili Boha za zázrak, ostatní odpulili oznámit to zbývajícím členům bratrstva.

Dokumenty dochované v kapli popisují onu událost takto:

Velký zázrak se udál v této kapli, když dovnitř vstoupily vody roku 1433. Ráno 29. listopadu se vodní hladina začala zvedat k úrovni oltáře. Pod oltářem byly uloženy knihy a pergameny, plátna a korporály, ale nic z toho nebylo mokré, přestože následujícího dne, v úterý, hladina stále stoupala. Teprve následujícího dne, ve středu, začala klesat.

Když 1. prosince hladina vody začala klesat, četné zástupy prošly kaplí, aby si prohledly předměty uložené pod oltářem ani v nejmenším nedotčené vodou.

Tento zázrak způsobil veliký rozkvět pobožnosti k Nejsvětější Svátosti a po následujících diskusích bylo rozhodnuto, že den 30. listopad bude uctíván jako zvláštní svátek. Od toho dne po mnoho let šedí kajicníci si sundávali boty a na kolenou procházeli ode dveří k oltáři.

Bohužel v době francouzské revoluce byla kaple Svatého kříže zničena. Později po této události došlo k obnově jedné šlechtické rodiny pokryla výlohy na její obnovení a avignonský biskup jí opět navrátil privilegium neustálé adorace. Ježíš v Nejsvětější Svátosti tam přijímá stálou úctu dodnes.

podle knížky „Cuda Eucharystyczne“ od J. C. Cruze zpracoval bB

Vrátíme člověku lidskou důstojnost?

Příkladem manipulace s veřejným míněním může být nedávné zpravodajství jednoho českého deníku o návrhu zásad zákona o lidské důstojnosti. Na listopadovém semináři v Poslanecké sněmovně hovořila o potřebě takové právní normy celá řada odborníků. Setkání spolupřádané Hnutím pro život ČR, které se konalo pod patronátem místopředsedy Poslanecké sněmovny Jana Kasala, se zúčastnilo na sto aktivistů a hostů z řad laické i duchovní veřejnosti. Uskutečnilo se pět let poté, kdy zde byla slavnostně přijata Deklarace práv počatého dítěte.

Ačkoliv na semináři ani jednou nezazněla slova „zákaz“ či „zakázat“, zpravodaj deníku do svého textu vtělil těchto slov hned devět! Aby to nebylo málo, v naprostém rozporu se záměrem návrhu zákona ještě uvedl, že zákon by mohl „znamenat i konec metody umělého oplodnění“.

A o co v zákoně skutečně půjde? Záměrem zákona je upřesnění ústavního pořádku ČR v oblasti nedotknutelnosti a důstojnosti lidské bytosti. Zákon by měl zcela jasně definovat počátek lidského života, stanovit způsoby ochrany všech jeho forem a nedovolit eticky nepřijatelnou manipulaci s ním. Měl by vytvořit záruky proti pokusům o zneužívání práva jako nástroje pro změnu společnosti a posílit právní prostředí pro upevnění důstojnosti člověka a jeho duševní i tělesné integrity.

Jak na semináři řekla vedoucí plzeňského Ústavu histologie a embryologie LF UK doc. MUDr. Jitka Kočová, rozhodující pro přiznání důstojnosti lidské bytosti je uznání okamžiku počátku života. Na otázku „kdy začíná lidský život?“ dává embryologie naprosto jednoznačnou odpověď: život člověka začíná spojením rodičovských buněk – oplodněním, připomněla. Na preparovaných embryích, které účastníkům semináře zapůjčila, si každý mohl ověřit vývojové pokroky v jednotlivých týdnech po početí. „Od šestého týdne zřetelně vidíme, že se jedná o malého vyvíjejícího se člověka,“ zdůraznila MUDr. Kočová.

Filosof Jiří Fuchs, mezi důvody, proč existují různé názory na otázku, kým je člověk, uvedl

také předsudky některých filosofických metod. Např. scientisté absolutizují empirickou vědu, materialisté chápou člověka jako pouhý organismus. Chybí ovšem celostní pohled na člověka. „V člověku je víc než, co pozorujeme fenomenologicky nebo empiricky. Je to princip jeho identické existence - lidská přirozenost,“ řekl J. Fuchs.

Na jeho vystoupení navázal emeritní ústavní soudce JUDr. Antonín Procházka konstatováním, že právní ochrana lidské důstojnosti, která je obsažena v mezinárodních dokumentech, je i v právní praxi často opomíjena. Přispívá k tomu tvorba práva, která opomíjí přirozenoprávní principy. „Tak mohou vzniknout i nelidské – totalitní zákony. Každý zákon však musí mít etický náboj, aby směřoval k dobru člověka a lidstva,“ upozornil JUDr. Procházka.

Dezinformace, které o záměrech zákona rozšířil jediný novinář, vyvolaly řetězovou reakci. Bez ověření ji přebrala další média i politici a ještě ji „vylepšili“ o nové nesmysly. To vše má sloužit jedinému cíli: zpochybnit jedinečnou a nenahraditelnou hodnotu lidského života a poškodit veřejné činitele i prosté občany, kteří za ochranu života bojují.

Rozhodnutí Celostátní konference KDU-ČSL z 11.12.2004, které „nedoporučuje svým poslancům a senátorům, aby v tomto úsilí (o ochranu počatého života) podporovali použití norem trestního práva“, je určitým pokusem, jak řešit ochranu života bez možnosti postihu. Obávám se, že nebude možné účinně chránit životy cca 40 tisíc nenarozených dětí, které v ČR každoročně padnou za obětí umělým potratům, aniž by existoval alespoň minimální, např. finanční postih. Proto jsem ještě s jedním kolegou poslancem toto rozhodnutí nepodpořil. Ale pokud by byl přijat zákon o lidské důstojnosti, mohla by se na jeho základě realizovat řada opatření, která by ochranu lidského života významně podpořila.

Lidské důstojnosti se ovšem dovolávají také aktivisté různých homosexuálních sdružení, prosazující zákon o tzv. registrovaném partnerství.

Ačkoliv se tento návrh zákona tváří jako vzor rovnoprávnosti, ve skutečnosti prosazuje nerovnosti nové. Porušuje totiž nejen zásadu rovnosti, obsaženou v Listině základních práv a svobod, ale i zde zakotvený zákaz diskriminace a privilegií. Okolnost, že si někteří občané nemohou nebo nechťejí zvolit jinou než homosexuální formu soužití, ještě nezakládá právo na odlišný a privilegiovaný status ve společnosti. Zákon, který by stavěl homosexuální páry na úroveň manželství, by byl i neodůvodněný, protože by preferoval skupinu osob, které nemají a z povahy své sexuální orientace ani nemohou mít stejné poslání jako manželství a rodina.

Stálé odklady projednání návrhu zákona svědčí mj. i o tom, že sami předkladatelé jsou si vědomi jeho nedostatků. Navíc by totiž tento návrh vytvořil i neodůvodněně nerovné postavení mezi registrovaným partnerstvím homosexuálů a osobami (bez rozdílu pohlaví), které nejsou manželi a přesto spolu z nejrůznějších příčin trvale žijí. Tak by občané s homosexuálními sklony byli neodůvodněně zvýhodněni i vůči osobám, které spolu žijí, např. jako druh a družka, nebo z důvodu poskytování péče, z důvodu vytvoření životního společenství více osob, příp. z jiných ekonomických či osobních důvodů.

Jiří Karas, poslanec PČR

V současné době se v mnoha křesťanských plátcích stále opakuje téma potratů a boje proti nim. Někdy se v odpověď objevují rozporuplné reakce a následují vzrušené diskuse, jindy však zůstává úplně „ticho po pěšině“. Tak se to stalo i v našem děkanátním časopise, kde se v odpověď na anketu ohledně modlitebních stráží před porodnicemi neozval vůbec nikdo. Proč?

Možná proto, že mnoho lidí nepovažuje toto téma za „až tak důležité“, že je zajímají „jiné věci“, které v jejich žebříčku hodnot zaujímají vyšší místo, možná jen, že tato forma je jim cizí?

V souvislosti s uvedenou anketou mě napadlo mnoho otázek i odpovědí. Stále jsem však nevěděla, jak to všechno správně formulovat. Následující dny, motlitby a rozjímání však přinesly pro mne překvapivou věc: že na mé otázky už mi někdo odpověděl. Proto uvádím otázky, jež jsem si kladla, i odpovědi zahrnuté v Božím Slovu, které mě nenechávají na pochybách, že musím hájit nevině a bezbranně, hájit základní právo na důstojný život a že je to věc dobrá a spravedlivá.

1. Proč vůbec stát před klinikami a hájit právo nenarozených na život, a vystavovat se tak posměchu a urážkám jinak smýšlejících lidí?

- *Nezabiješ. (Ex 20,13).*

- *Král jim odpoví a řekne jim: ‚Amen, pravím vám, cokoliv jste učinili jednomu z těchto mých nepatrných bratří, mně jste učinili.‘ (Mt 25,40).*

- *On jim odpoví: ‚Amen, pravím vám, cokoliv jste neučinili jednomu z těchto nepatrných, ani mně jste neučinili.‘ (Mt 25,45).*

2. Ale to nejde, jen tak se postavit před lidi a modlit se. Mám strach, že to nepochopí, že mě budou nadávat, fukat si na čelo...

- *Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele. (Jan 15,13)*

- Pravím vám: Každý, kdo se ke mně přizná před lidmi, k tomu se i Syn člověka přizná před Božími anděly. Kdo mě však před lidmi zapře, bude zapřen před Božími anděly. (Lk 12,8-9).

- Blaze vám, když vás budou tupit a pronásledovat a lživě mluvit proti vám všechno zlé kvůli mně. Radujte se a jásejte, protože máte hojnou odměnu v nebesích; stejně pronásledovali i proroky, kteří byli před vámi. (Mt 5,11-12)

- Nebojte se jich tedy; neboť není nic zahaleného, co nebude jednou odhaleno, a nic skrytého, co nebude poznáno. Co vám říkám ve tmě, povězte na světle; a co slyšíte v soukromí, hlásejte se střech. (Mt 10,26-27).

3. Nejsme přece žádná sekta, nikomu nic nenucujeme...

- Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku. (Mt 28, 19-20).

- Vy jste sůl země; jestliže však sůl pozbuďte chuti, čím bude osolena? K ničemu již není, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali. (Mt 5,13).

4. Ale to je bláznovství, fanatismus...

- Co je světu bláznovstvím, to vyvolil Bůh, aby zahanbil moudré, a co je slabé, vyvolil Bůh, aby zahanbil silné. (1 Kor 1,27)

- My jsme blázni pro Krista, vy ovšem jste v Kristu rozumní; my jsme slabí, vy silní; vy slavní, my beze cti. (1 Kor 4,10)

- Žasli a v rozpacích říkali jeden druhému: „Co to má znamenat?“ Ale jiní říkali s posměškem: „Jsou opilí!“ (Sk 2,12-13).

5. Ale proč stát právě před porodnicí, modlit se přece můžeme i doma?

- Nikdo nerozsvítí světlo, aby je postavil do kouta nebo pod nádobu, ale dá je na svícen, aby ti, kdo vcházejí, viděli. (Lk 11,33).

6. A nemůže to někoho obtěžovat? Nemůže to pak spíše církvi škodit?

- Někteří sice káží Krista také ze závidosti a z řevnivosti, jiní však s dobrým úmyslem. Jedni z lásky, protože vědí, že jsem tu k obhajobě evangelia, druzí z touhy po uplatnění, ne z čistých pohnutek, a domnívají se, že mi v mém vězení způsobí bolest. Ale co na tom! Jen když se jakýmkoli způsobem, ať s postranními úmysly, ať upřímně zvěstuje Kristus; z toho se raduji a budu radovat. Neboť vím, že se mi vše obrátí k dobrému vaší modlitbou a přispěním Ducha Ježíše Krista. (Flp 1,15-19).

- Hlásej slovo Boží, ať přijdeš vhod či nevhod, usvědčuj, domlouvej, napomínej v trpělivém vyučování. Neboť přijde doba, kdy lidé nesnesou zdравé učení, a podle svých choutek si sežnou učitele, kteří by vyhověli jejich přáním. Odrátí sluch od pravdy a přikloní se k bájm. Avšak ty buď ve všem střízlivý, snášej útrapy, konej dílo zvěstovatele evangelia a cele se věnuj své službě. (2 Tim 4,2-5).

Co říci závěrem? Boží Slovo nám dává světlo i odvahu v boji především se svou vlastní pohodlností, a ten si musí vybojovat každý sám. Je mi jasné, že ne každému bylo dáno, aby stál někde před klinikou a modlil se. Přesto to vidím jako jeden z důležitých prostředků probuzení svědomí lidí.

Lenka Zdislava Pletánková

P. Reilly v Brně

Dne 13.11.2004 se opět konal brněnský pochod pro život organizovaný P. Liborem Halíkem, pravoslavným knězem. Tentokrát se pochodu zúčastnil P. Reilly ze Spojených Států, který tam organizuje podobné pochody pro život a modlitební stráže před klinikami již dvacet let. O jeho činnosti jsme již informovali v poslední Immaculatě (6/2004). V rozhovoru po skončeném pochodu kromě jiného řekl:

Jak to hodnotím

Vydali jste krásné svědectví pro život. Vidělo vás tolik lidí! Slyšeli, jak jste se modlili Zdravas Maria a museli se nad životem zamyslet. Lidé pracující v nemocnici o vás mluví ještě teď. To se stalo díky tomuto muži (ukazuje na P. Libora Halíka). Uchopil se Božího Slova a proměnil jej v akci. Jak jsem pochopil, stojí před nemocnicí každý den.

Kdyby se mne někdo zeptal, co si o tom myslím, nemohl bych to kritizovat, protože já také stojím před nemocnicí v New Yorku každý den. A lidé přicházejí, aby se s námi modlili. Nenechávejte otce Halíka stát před nemocnicí samotného. Ať se různí lidé průběžně střídají před nemocnicí v modlitbě pro život.

Je to velký člověk. Viděli jste, když přišla policie? Nic se nestalo, protože Bůh ho chrání. Má svolení pro své jednání. Je velmi důležité, aby v tom, co koná, pokračoval, abyste pokračovali společně. Jsme církev. Lid Boží. A Bůh bude dál žehnat.

Modlím se za lid v ČR, aby vzkvétal a prosperoval. Modlím se, aby Bůh žehnal tomuto knězi a dával mu moudrost a statečnost, aby pomohl zavést ve vaší zemi kulturu života. Bůh chce, aby český národ rostl a vzkvétal. Bůh chce, abyste ve vaší zemi měli kulturu života. Nedovolte nikomu, aby vás o ni připravil. Budu se za vás modlit. A prosím, abyste se modlili za mne a mnoho dobrých lidí v Americe, kteří v Americe chtějí znovu zavést kulturu života. Pracujme na tomto Božím díle společně. Bůh vám všem žehnej.

Existují i jiné způsoby, jak bojovat proti potratům?

20 let jsme v Americe zkoušeli všechny jiné způsoby, ale na místo, kde děti umíraly, nešel

nikdo. Výsledek byl, že potraty dál pokračovaly ve velkém počtu, protože obět těchto zákroků nikomu nebila do očí.

Dnes se v Americe všechno změnilo. A to proto, že Boží lidé přicházejí bojovat za život na místa, kde umírají děti, kde se zneužívají matky. Výsledek našich akcí je, že lidé vědí, že je zabíjením dítě a politici tomu musí věnovat pozornost.

Jestliže budeme o životě mluvit jen v tomto kostele, kdo bude o tom, co jsme řekli, mluvit zítra? Ale my jsme přišli na místo, kde umírají děti. Byly tam sdělovací prostředky, lidé to viděli, a nyní se o zabíjeném dítěti ví. Vy jste tam přišli v modlitbě a pokojně. A přiměli jste lidi, aby o tom mluvili a aby přemýšleli, proč jste tam byli.

Každý bude jednou v budoucnosti otázan: „Byl jsi tam, když byl křižován tvůj Pán?“ Lidé se v budoucnosti zeptají: „Byl jsi tam, když byly křižovány malé děti?“ Chce snad někdo říci, že nikdo z těch, kdo byli pro život, nebyl s dětmi, když byly vydávány na smrt? Že se za ně nikdo nemodlil? Nikdo je nemiloval? Maria a Jan odmítli nechat Ježíše zemřít samotného. Chtěli být s ním, modlit se s ním a podpořit ho svou láskou. Tyto malé děti by neměly umírat bez lásky alespoň některých lidí, bez jejich modlitby, bez jejich přítomnosti, aniž by svět věděl, že zde umírají malé neviné děti, což by se dít nemělo.

Takže když vám lidé říkají, že jsou jiné způsoby protestu než modlení na místech, kde děti umírají, já vám říkám: Neposlouchejte je! V Americe jsme 20 let chodili na všechna ta jiná místa a všechny ty jiné způsoby zkoušeli, ale nikdo tomu, že děti umírají nevěřil. Nikdo nevěděl, že matky jsou zne-

užívány, nikdo těmto matkám nepřišel pomoci. Nikdo se za ty, kteří to dělají, nemodlil.

Teď 100 biskupů a 5 kardinálů a mnoho lidí různých vyznání přichází na tato místa. A výsledek? Klíčovým tématem posledních voleb v Americe byla otázka potratů. Nebyla to ekonomie, nebyla to válka s terorismem, ale přání lidí, aby v Americe byla kultura života. Prezident Bush byl znovu zvolen, protože řekl, že tyto děti bude chránit, že bude chránit jejich život, že bude hovořit o Bohu. Kerry prohrál, protože řekl: „Nebudu chránit děti, chci, aby bylo hodně potratů, a nebudu jmenovat soudcem nikoho, kdo by byl pro život.“ Lidé v Americe ve velké převaze volili cestu pro život. A jak k tomu došlo? Protože na místě kde umírají

děti, stáli otcové a matky i děti. V Americe dnes všichni vědí o tom, že umírají děti.

Takže já vám říkám: Neopakujte chyby, které jsme my dělali 20 let. Je důležité, aby se dělaly jiné věci jako osvěta, politika, zákony, ale pokud tam, kde děti umírají, nikdo nebude, jiné způsoby neuspějí. Takže pokračujte v tom, co děláte. Přidají se k vám další. A politikovi, který se za zavedení zákona na ochranu těchto dětí postaví, budou lidé naslouchat. Obojí je důležité, ale někdo z těch, kdo jsou pro život, musí být na Golgotě, tam, kde je prolévána nevinná krev. A vy se nebojíte tam být. Bůh vám žehnej. Rychleji než kdokoli jiný vrátíte kulturu života do České republiky.

text redakčně krácen, nadpisy redakce

V mnoha publikacích a učebnicích dějepisu se lze dočíst, že teprve osvětské bezbožectví odstranilo smutné antihumánní jevy náboženské nesnášenlivosti, čarodějnických procesů a užívání mučení v justici. Je pravdou, že vzájemné války mezi katolíky a protestanty a uplatnění principu „čí země, toho náboženství“ při uzavření míru v německém Augsburgu r. 1555, na jehož základě mohl vládce vnutit své náboženské přesvědčení poddaným, vyvolaly u myslících lidí otázku: k čemu to křesťanství vlastně je, když jeho vyznavači se navzájem popravují a zabíjejí ve válkách? Tak

se vyvinul myšlenkový směr osvícenství, který postavil na místo křesťanské víry rozum. Osvícenci tvrdili, že když se lidé budou řídit rozumem a nikoli křesťanským dogmatem, tak všude zavládnou tolerance a svoboda.

Nelze popřít, že až do 18. století byli v Evropě v protestantských státech katolíci pro svou víru pronásledováni i popravováni, v katolických zemích se dělo totéž naopak. Obojí nutno odsoudit. Srovnáme-li však počet katolických obětí u protestantů a protestantských u katolíků, tak katolíci vycházejí přece jen jako tolerantnější. Historikové

např. počítají katolické mučedníky v Anglii 16. stol. za vlády Jindřicha VIII., Eduarda VI. a Alžběty I. do 10 tisíc, což představuje víc než počet obětí katolické inkvizice v celé Evropě za dobu 500 let (od 13. do 18. stol.). Krom toho první zemí, jež udělila svobodu náboženským menšinám, bylo katolické Polsko r. 1573 a nikdy jim ji neodňalo. Katolická Francie dává tzv. nanteským ediktem krále Jindřicha IV. r. 1598 náboženskou svobodu vyznavačům protestantismu, tzv. hugenotům. Když r. 1685 král Ludvík XIV. nanteský edikt ruší, papež bl. Innocenc XI. protestuje. Z toho je zřejmé, že v této době sám papežský Řím nebyl nakloněn státní perzekuci nekatolíků v katolických královstvích. Z protestantských zemí uděluje svobodu katolíkům po třicetileté válce Holandsko, ta se však týkala pouze vyznavačů hereze jansenismu, odsouzené papežem. Rovněž tak některé německé evangelické státy po uzavření vestfálského míru r. 1648 dopřály toleranci katolíkům, pokud byli příliš početní a neexistovala naděje na jejich potlačení (Buehlmeyer Carl: Kirchengeschichte III a jiné práce).

Osvícenci naléhali na uzákonění náboženské svobody v celé Evropě. V průběhu 18. stol. skutečně většina evropských států garantovala volnost náboženským menšinám, u nás císař Josef II. tolerančním patentem r. 1781 protestantům a pravoslavným.

Vliv osvícenství je tu nepopíratelný, i když nikoli jediný. Svou roli tu sehrává i křesťanská tradice nenásilného šíření víry, jak je zřejmo např. z faktu, že rakouský Josef II., ačkoliv sympatizoval s osvícenskými ideály a způsobil Katolické církvi mnoho škod, byl sám věřícím katolíkem, pravidelně chodícím na mši svatou. Prvním státem s demokratickou ústavou, zajišťující občanům mj. i náboženskou svobodu, byly od r. 1776 USA. I tady je patrný vliv osvícenství, nicméně tzv. otcové zakladatelé nezávislých Spojených států (Washington, Evans...) byli většinou zbožnými protestanty, kteří se pravidelně modlivali a účastnili bohoslužeb. Washingtonovu zaslulohu se heslem nezávislých USA stalo „Věříme v Boha“. Osvícenské pojetí náboženské tolerance však bylo a je s katolickým neslučitelné v tom, že osvícen-

cům nezáleželo na objektivní pravdě, jež prý je nepoznateľná, a proto stát musí všechna náboženství a veškeré -ismy trpět. Katolická církev ale učí, že pravda je jen jedna, zjevená v Ježíši Kristu. Nesmí být ale šířena násilím, neboť Bohočlověk Ježíš násilí odmítal.

Dějiny 18. stol. však odhalily i další skutečnost, totiž že bez Boha a bez vlivu křesťanství myšlenku náboženské i jiné oprávněné tolerance realizovat nelze. Důkazem jsou krvavé hrůzy osvícenské Velké francouzské revoluce, neprávem líčené jako počátek éry „svobody a lidských práv“. Počet obětí této hrůzovlády z důvodů odlišného náboženského či politického přesvědčení činí cca 800 tisíc, jak dokumentuje mj. i kniha polského historika J. R. Nowaka „Církev a Velká francouzská revoluce“, vydaná v češtině Maticí cyrilometodějskou v Olomouci r. 2003. Tyto hekatomby nevinných lidských životů se realizovaly během pouhých několika let (Francouzská revoluce trvala 1789-99). Srovnáme-li s tím oběti inkvizice v počtu několika tisíc za 500 roků, co tady srovnávat? Drtivá většina těchto zločinů spadá do doby vlády jakobínů 1793-4. Ti pod trestem smrti zakázali katolickou víru a zavedli ateistický tzv. kult rozumu, který představovala prostitutka Maillardová, již posadili na oltář v katedrále Notre Dame v Paříži. Kdo jí odmítl složit božskou poctu, byl bez milosti gilotinován. Totéž se dělo ve všech francouzských městech. Když zbožní venkované v kraji Vendée odmítli tento rouhačský kult přijmout, vláda v Paříži vyslala proti nim vojsko, které provedlo krvavou genocidu v celé oblasti. Vittorio Messori, autor knihy rozhovorů s Janem Pavlem II. „Překročit práh naděje“, o tom napsal: „Všechno to, co praktikovala SS, bylo již dříve vykonáno «demokraty» vyslanými z Paříže: ze seškrabané kůže obyvatel Vendée se vyráběly boty pro úředníky, z jemnější kůže žen rukavičky. Stovky mrtvol byly zpracovány na tuk a mýdlo. Ve Vendée došlo poprvé k uplatnění chemické zbraně, k použití jedovatých plynů a otrávené vody...“ (cit. Nowak, str. 62).

Nebyly ušetřeny ani děti. Nowak (str. 64) píše o komisaři Carrierovi v Nantes: „Carrier prokázal mimořádnou bezcitnost vůči početné skupi-

ně dětí z vendéských rodin, které už osiřelé (rodiče popraveni) byly dány na vychování různým občanům Nantes. «To jsou vlčata,» prohlásil a žádal, aby tyto děti byly «vráceny» republice. Potom přikázal, aby většina z nich byla utopena v Loire.“ Generál Westermann, podmanitel katolické Vendée, takto psal úřadům do Paříže: „Občané republikáni, Vendée už neexistuje!.... Rozhodl jsem se pohřbít v lesích a bažinách Savenay celé město....dětí rozdupal koňmi a vyvraždil ženy, aby nadále nemohly plodit bandity. Není mi líto ani jednoho vězně. Zničil jsem všechny...“ (Nowak str. 65). Pařížská vláda tohoto generála-sadistu za to vyznamenala. Nowak dále píše: „Další vlnu bestialních krutostí přinesla Vendée ofenziva proslulých «pekelných kolon» generála Turreaua de Lignierés. Jeho vojáci rabovali sýpky, odváděli dobytek, zapalovali vesnice a vraždili jejich obyvatele, nosili nemluvířata na bajonetech, znásilňovali ženy na oltářích v kostelích i na hromadách kamení. Tak postupovali «revoluční» Francouzi vůči svým rodákům bojujícím na obranu víry otců.“ Proto nepřekvapuje, že se k dědictví francouzských jakobínů nadšeně hlásil V. I. Lenin a nařizoval při uplatňování „rudého teroru“ brát si právě z nich příklad. Krvavý revoluční režim za Velké francouzské revoluce podal jasný důkaz, že skrze negaci křesťanství, negaci pravdy Kristovy, cesta k humanizaci společnosti nevede a nepovede. Osvícenství se tak ukázalo jako klamná a nebezpečná iluze.

Není pravdou, že osvícenci mají zásluhu na odstranění čarodějnických procesů. V 18. století, kdy se osvícenství zejména ve Francii rozvíjelo, byly v této zemi rozsudky smrti pro čarodějství dávno zakázány. V minulých čislech Immaculaty jsme se věnovali tomuto problému a řekli jsme, že fenomén čarodějnických procesů křesťanský starověk a středověk vůbec neznaly a církevní autority toto odsuzovaly jako pověru. Teprve na přelomu středověku a novověku se tato pověra rozšířila jako důsledek oživení pohanských ideálů. První, kdo vystoupil proti čarodějnickým procesům, byl papež sv. Pius V., jenž je zakázal v Církevním státě, dále německý jezuita Friedrich von Spee, jehož kniha vyvolala změnu smýšlení, které vedlo

k postupným zákazům tohoto běsnění, takže v 18. století se setkáváme s upalováním čarodějnic jen ojediněle. Zásluhu na tom mají především církevní osobnosti 17. století, zejména jezuité, nikoli teprve osvícenští bezbožníci.

Na odbourání mučení při výsleších má také svůj podíl jezuita von Spee. Katolická církev původně užívání mučení u soudů, tzv. torturu, zakazovala, papež Mikuláš I. v 9. století dokonce na to uvalil exkomunikaci. Teprve ve 13. století v souvislosti se znovuoobjevením římského práva, jež torturu znalo, se tato praktika opět rozšířila. V 17. století však její užívání v Evropě slábně. V 18. století zkušený italský soudce Cesare Beccaria, praktikující katolík s částečně osvícenskými postoji, dokázal vědecky nesmyslnost a nelidskost tortury. Katolická církev to plně akceptovala. Přední francouzský osvícenec Voltaire se skutečně významně podílel na kampani proti mučení, ale tato jeho angažovanost vykazuje rysy pokrytectví. Na jedné straně bojovně hřímal proti tortuře, na druhé straně však mlčel, když jeho přítel Pombal, premiér Portugalska, osvícenec a svobodný zednář, ji uplatnil drastickým způsobem proti jezuitům. Rovněž tak ho ani nenapadlo, aby protestoval proti užití mučení při procesu proti jistému Damiensovi, původci neúspěšného atentátu na krále Ludvíka XV., od něhož chtěla vlivná králova milenka madam Pompadourová vynutit falešné „doznání“, že ho navedli jezuité. Královský dvůr, prosáklý osvícenstvím a zednářstvím, držel nad Voltairem ochrannou ruku, proto nebylo vhodné si jej rozhněvat.

Osvícenství v jeho protikřesťanské formě nelze proto chápat pozitivně jako přínos pro lidstvo. Bylo by hlubokým omylem vidět v tomto jevu pouze „rozvoj vědy a moderního myšlení“. Klíčová otázka zní, k jakým výsledkům toto „myšlení“ dospělo. Velká francouzská revoluce se svými hrůzami je odpovědí. Na tomto základě stávaly později i totalitní systémy komunismu a nacismu, které poskytly ještě přesvědčivější důkaz, že jakýkoliv boj proti Kristu a Jeho zjevení pravdě končí v dáblském krveprolití a totalním morálním rozvratu.

Jaké byly ve skutečnosti křížové výpravy?

Profesor Thomas Madden, historik z University v St. Louis v USA a autor knihy *A Concise History of the Crusades* (Stručné dějiny křížových výprav), poskytl agentuře ZENIT rozhovor, v jehož první části uvádí na pravou míru rozšířené mýty o křížových výpravách a křížácích.

Z: Jaké falešné představy o křížových výpravách a křížácích jsou běžné?

M: Uvedu pět asi nejrozšířenějších mýtů a důvody, proč jsou mylné.

1. mýtus: Křížové výpravy byly nevyprovokované agresivní války proti islámskému světu.

To je naprosto nepravdivé. Od Mohamedových dob se muslimové snažili dobýt křesťanský svět. A také v tom směru dokázali pěkný kus práce. Po několika staletích výbojů dobyly muslimské armády celou severní Afriku, Střední Východ i Malou Asii a ještě převážnou část Španělska.

Jinými slovy: do konce 11. století se muslimské síly zmocnily dvou třetin křesťanského světa. Palestíny, vlasti Ježíše Krista; Egypta, kolébky křesťanského mnišství; Malé Asie, kde svatý Pavel zakládal první křesťanské obce - to byla periferie křesťanského světa, to bylo jeho jádro.

A růst muslimského impéria tím ještě nebyl u konce. Rozšiřovalo se ve směru na západ od Cařihradu, který nakonec minulo a proniklo do Evropy. Pokud jde o nevyprovokovanou agresi, byla celá na muslimské straně. V jistém okamžiku měl už křesťanský svět na vybranou pouze bránit se nebo prostě podlehnout islámským výbojům.

2. mýtus: Křížáci nosili kříže, ale šlo jim ve skutečnosti jen o kořist a dobývání území. Jejich zbožné fráze měly pouze zakrývat loupeživou chamtivost.

Historikové byli zpravidla přesvědčeni, že růst evropské populace vedl ke krizi příliš mnoha urozených „druhých synů“, kteří bývali vycvičeni v rytířském válečnictví, ale na něž nezbyla feudální půda, již by mohli zdědit. Křížové výpravy byly proto vykládány jako jakýsi bezpečnostní ventil - tyto válečnické muže byli vysíláni daleko od Evropy, kde by si mohli vybojovat půdu na úkor někoho jiného.

Moderní bádání podpořené příchodem počítačových databází vyhodilo tento mýtus do povětří. Nyní víme, že to byli právě „první synové“ Evropy, kdo odpověděli na papežovu výzvu jak v r. 1095, tak v dalších křížových výpravách.

Vydat se na křížovou výpravu bylo nesmírně nákladným podnikem. Páni byli nuceni prodat nebo dát do zástavy svou půdu, aby shromáždili dostatečné finanční prostředky. Většina z nich neměla zájem o nějaké zámořské království. Středověký křížák, stejně jako voják dnes, byl hrdý na to, že plní svou povinnost, ale toužil se vrátit domů.

Po velkolepém úspěchu první křížové výpravy, kdy už měli křížáci v rukou Jeruzalém a velkou část Palestíny, prakticky všichni odešli domů. Na místě jich zůstala jen malá hrstka, aby konsolidovali a spravovali nově získaná území.

I kořist byla skrovná. Ačkoli křížáci nepochybně snili o nesmírném bohatství v kvetoucích městech Východu, skoro nikdo z nich nezískal ani náhradu vlastních nákladů. A peníze ani půda nebyly tím, kvůli čemu především se vydali na křížovou výpravu. Šli usmířit své hříchy a zasloužit si spásu konáním dobrých skutků v daleké zemi.

Podstupovali takové náklady a útrapy, protože věřili, že přijdou-li na pomoc svým křesťanským bratrům a sestram na Východě, ukládají si poklady tam, kde je mol a rez nemůže zkazit.

Brali velmi vážně Kristovo napomenutí, že kdo na sebe nebere svůj kříž, není Krista hoden. Pamatovali také na to, že „nikdo nemá větší lásku, než ten, kdo položí život za své přátele“.

3. mýtus: Když křížáci r. 1099 dobyli Jeruzalém, zmasakrovali všechny muže, ženy a děti ve městě, takže ulicemi tekla krev až po kotníky.

To je oblíbený obraz, který má ukázat špatnou povahu křížáků.

Papež Urban II. (1088-1099) svým projevem na synodě v Clermontu v roce 1095 vyzývá k první křížové výpravě. Ilustrace k rukopisu.

Nepochybně bylo v Jeruzalémě zabito mnoho lidí poté, co křížáci město dobyli. Ale to je nutno chápat v historickém kontextu.

Ve všech předmoderních evropských a asijských civilizacích bylo přijatým morálním standardem, že město, které se odmítalo vzdát a bylo pak dobyto silou, náleželo vítězům. To se týkalo nejen budov a zboží, ale i lidí. Proto muselo každé město nebo každá pevnost pečlivě zvažovat, může-li odolat obléhatelům. Pokud ne, bylo moudré vyjednávat o podmínkách kapitulace.

V případě Jeruzaléma se obránci bránili až do samého konce. Počítali s tím, že impozantní městské hradby budou udržovat křížáky v patřičných mezích, dokud nedorazí posily z Egypta. Zmýlili se. Když město padlo, bylo proto vydáno v plen. Mnoho lidí bylo zabito, ale mnoho jiných bylo vykoupeno nebo jim bylo dovoleno volně odejít.

Podle moderních hledisek to jistě vypadá brutálně. Ale středověký rytíř by mohl poukázat na to, že při bombardování v moderní válce je zabito mnohem víc mužů, žen a dětí, než kolik jich vůbec mohlo být pobito mečem během jednoho nebo dvou dnů. Je třeba se zmínit o tom, že v těch

muslimských městech, která se křížákům vzdala, byl lidem ponechán majetek, nebyli obtěžováni a mohli svobodně vykonávat své bohoslužby.

Pokud jde o potoky krve v ulicích, žádný historik je nemůže chápat jinak než jako literární konvenci. Jeruzalém je veliké město. Na množství krve, které by stačilo pokrýt jeho ulice souvislou třípalcovou vrstvou krve, by bylo třeba mnohem víc lidí, než jich žilo v celé zemi, natož v městě samém.

4. mýtus: Křížové výpravy nebyly nic jiného než středověký kolonialismus, převlečený do náboženského hávu.

Je důležité si uvědomit, že Západ nepředstavoval pro Střední Východ mocnou, nadřazenou kulturu, která vpadla do primitivní nebo zaostalé oblasti. Naopak muslimský Východ byl mocný, bohatý a blahobytný. Vůči němu byla Evropa třetím světem.

Křížácké státy, založené po první křížové výpravě, nebyly novými osadami katolíků v muslimském světě něčím jako britskou kolonizací Severní Ameriky. Katolická přítomnost v křížáckých státech nebyla nikdy velká, nejspíš pod 10% obyva-

Odezva na výzvu k účasti v první křížové výpravě byla větší, než se očekávalo. Velká část dobrovolníků však zahynula dřív, než došla do Svaté země, kvůli neočekávanému útoku Turků u Niceje.

Paříž, Bibliotheque Nationale.

telstva. Tvořili ji vládcí a úředníci, italská obchodníci a členové rytířských řádů. Převážnou většinu populace tvořili muslimové.

Křížácké státy proto nebyly koloniemi ve smyslu plantáží nebo dokonce faktorii, jako později Indie. Byly to zahraniční vojenské základny. Hlavním posláním křížáckých států bylo hájit posvátná místa v Palestině, zejména Jeruzalém, a vytvářet bezpečné prostředí pro křesťanské poutníky, kteří je navštěvují.

Neexistovala žádná mateřská země, s níž by měly křížácké státy hospodářské vazby, a Evropané z nich neměli žádný hospodářský prospěch. Naopak náklady na udržování latinského východu odčerpávaly nemalou část evropských zdrojů. Jakožto zámořské základny měly křížácké státy především vojenský význam.

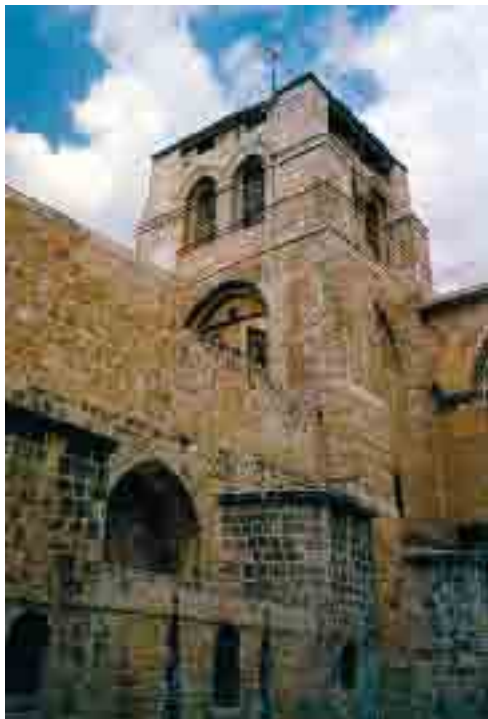
Dokud muslimové válčili navzájem mezi sebou, byly tyto státy v bezpečí, ale jakmile se muslimové sjednotili, dokázali dobývat pevnosti, zmocňovat se měst a r. 1291 křesťany úplně vypudili.

5. mýtus: Křížové výpravy byly také namířeny proti Židům.

Žádný papež nikdy nevyhlásil křížovou výpravu proti Židům. Během první křížové výpravy táhla velká tlupa chátřů, jež nebyla spojena s hlavní armádou, porýnskými městy s úmyslem olupovat a zabíjet Židy, které tam našla. Částečně z čiré chamtivosti, částečně také na základě nesprávného přesvědčení, že Židé jsou legitimním terčem války jakožto ti, kdo ukřížovali Krista.

Papež Urban II. i následující papežové tyto útoky na Židy důrazně odsuzovali. Místní biskupové, kněží i laici se snažili Židy hájit, třebaže s omezeným úspěchem. Podobně v počáteční fázi druhé křížové výpravy zabila v Německu skupina odpadlíků mnoho Židů, než se sv. Bernardovi z Clairvaux podařilo je dostihnout a učinit tomu konec.

Tyto „rány vedle“ byly politováníhodným vedlejším důsledkem křížáckého nadšení, ale nebyly záměrem křížáckých výprav. Moderní obdobou tohoto jevu byly případy, kdy se američtí vojáci v zámoří dopustili zločinů během druhé světové války. Byli za ně souzeni a potrestáni. Záměrem Spojenců ve druhé světové válce však nebylo páchat zločiny.

Chrám Božího hrobu v Jeruzalémě.

Z: Myslíte, že boj mezi Západem a muslimským světem je v nějakém smyslu reakcí na křížové výpravy?

M: Nikoli. Tato odpověď by mohla někomu připadat zvláštní, jelikož Usama bin Ladin a jiní islamisté často mluví o Američanech jako o „křížácích“.

Je však důležité si připomenout, že ve středověku - a ve skutečnosti až hluboko do 16. století - byl supervelmocí západního světa islám. Muslimská civilizace byla bohatá, vysoce kultivovaná a nesmírně mocná. Křesťanský Západ byl zaostalý a relativně slabý.

Stojí za zmínku, že žádná další křížová výprava, kterou Západ podnikl - a byla jich dlouhá řada - s výjimkou té první, nebyla úspěšná.

Křížové výpravy patrně zadržovaly muslimskou expanzi, ale rozhodně ji nezastavily. Muslimská impéria se nadále rozšiřovala do křesťanských

území, podmanila si Balkán, velkou část východní Evropy, a dokonce největší křesťanské město, Cařihrad.

Z muslimské perspektivy nestály křížové výpravy ani za zmínku. Kdybyste se v 18. století zeptali běžného muslima, nic by o nich nevěděl. Důležité byly pro Evropany, protože představovaly veliké vypětí, jež ztroskotalo.

Avšak když v 19. století začali Evropané dobývat a kolonizovat země Středního Východu, mnoho historiků - zejména francouzských royalistických nebo nacionalistických autorů - začalo psát o křížáckých výpravách jako o prvním pokusu přinést zaostalému muslimskému světu plody západní civilizace. Jinými slovy křížové výpravy byly přetvořeny do podoby imperialistických válek.

Podle takto pojatého dějepisu se vyučovalo ve školách v koloniích a nová interpretace byla akceptována na Středním Východě i jinde. Ve 20. století byl imperialismus diskreditován. Islamisté a někteří arabští nacionalisté se pak chopili koloniální konstrukce křížových výprav a prohlásují, že Západ je odpovědný za jejich strasti, jelikož už od křížových výprav na muslimy stále dotírá.

Často se říká, že lidé na Středním Východě mají dlouhou paměť; to je pravda. Ale v případě křížových výprav mají paměť obnovenou: pamatují si to, co vykonstruovali jejich dobyvatelé.

Z: Je nějaká podobnost mezi křížovými výpravami a dnešní válkou proti terorismu?

M: Kromě toho, že v obou případech chtějí vojáci sloužit něčemu většímu, co je přesahuje a čeho si vysoce váží, a také že se chtějí nakonec vrátit domů, nevidím mezi křížovými výpravami a dnešní válkou proti terorismu žádné další podobnosti. Motivy ve společnosti v době po osvícenství jsou velmi odlišné od motivů ve středověkém světě.

Z: Jak se křížové výpravy liší od džihádu nebo od jiných náboženských válek?

M: Hlavním cílem džihádu je rozšiřovat dar al islam, území islámu, do dar al harbu, území války. Jinými slovy islám je expanzivní, snaží se podmanit si nemuslimy a přivádět je pod muslimskou nadvládu.

Těm, koho si takto podmaní, dává prostou volbu. Nepatří-li k lidu knihy - tj. nejsou-li to křesťané nebo Židé - mají na výběr konvertovat k islámu nebo zemřít. Ti, kdo jsou lidem knihy, mohou volit mezi tím, že se podrobí muslimské vládě nebo smrti. Šíření islámu je tedy přímo spojeno s vojenskými úspěchy džihádu.

Křížové výpravy byly něco velice odlišného. V křesťanství bylo od počátku vždy zakázáno konverzi jakýmkoli způsobem vynucovat. Obracení na víru mečem nebylo tedy pro křesťanství možné. Na rozdíl od džihádu nebylo také cílem křížových výprav rozšiřování křesťanského světa ani křesťanské víry násilím.

Křížové výpravy byly přímou, ale opožděnou reakcí na staletí muslimského dobývání křesťanských zemí. Bezprostředním podnětem, jenž vedl k první křížové výpravě, bylo dobytí celé Malé Asie Turky v době zhruba od r. 1070 do r. 1090.

První křížovou výpravu vyhlásil papež Urban II. r. 1095 jako odpověď na naléhavou žádost byzantského císaře z Cařihradu. Urban vyzval rytíře křesťanstva, aby šli na pomoc svým východním bratřím.

Malá Asie, část byzantského císařství, bývala křesťanská. Její evangelizaci začal sv. Pavel. Sv. Petr byl prvním biskupem v Antiochii. Pavel napsal jeden ze svých významných listů křesťanům v Efezu. Krédo církve bylo formulováno v Nicei. To vše v Malé Asii.

Byzantský císař prosil křesťany Západu, aby pomohli dobýt zpátky tyto země a vypudit Turky. Touto pomocí byly křížové výpravy. Jejich cílem však nebylo jen dobýt nazpět Malou Asii, ale zmocnit se i jiných dříve křesťanských zemí, jež byly ztraceny v důsledku islámského džihádu. K nim též patřila Svatá země.

Nejvýznamnější rozdíl mezi křížovou výpravou a džihádem tak v jádru spočívá v tom, že křížová výprava byla obranou proti džihádu. Celá historie křížových výprav na Východě je historií odpovědi na muslimskou agresi.

Z: Dosáhli křížáci nějakého úspěchu v obrácení muslimského světa?

M: K tomu bych řekl, že někteří františkáni začali na Středním Východě misii s cílem získávat

muslimy pro víru. Nebyla úspěšná, hlavně proto, že islámský zákon dělá z konverze k jinému náboženství kapitální zločin.

Tento pokus byl však od křížových výprav oddělený, ty neměly s obracením na víru nic společného. A postupoval mírumilovným přesvědčováním.

Z: Jak si křesťanstvo odůvodňovalo svou porážku při křížových výpravách? Byli křížáci zklamáni?

M: Porážku si odůvodňovalo stejně jako Židé ve Starém Zákoně: Hospodin svému lidu nedopřál vítězství pro jeho hříšnost. To vedlo v Evropě k širokému hnutí zbožnosti, jehož cílem bylo očistit křesťanskou společnost v každém směru.

Z: Opravdu vyslovil Jan Pavel II. omluvu za křížové výpravy? Skutečně je odsoudil?

M: Papež byl ostře kritizován, že prý se nedokázal omluvit přímo za křížové výpravy, když prosil za odpuštění všechny, jimž křesťané nespravedlivě ublížili.

Náš Svätý otec je neodsoudil, ani se za ně neomloul. Omlouval se za hříchy katolíků. Později se hodně mluvilo o tom, že se Jan Pavel II. omluvil cařihradskému patriarchovi za dobytí Cařihradu křížáky r. 1204.

Papež však ve skutečnosti jen zopakoval to, co řekl jeho předchůdce papež Inocenc III. (1198-1216). Bylo to jedno z tragických válečných selhání a Inocenc dělal vše, co mohl, aby mu zabránil. Omlouval se za hříchy katolíků, kteří se účastnili křížových výprav. Neomloul se však za samotné křížové výpravy ani za jejich výsledek.

Zenit, 13. 10. 2004

z angličtiny přeložil Dr. Václav Frei, Res Catholica

Někdo by měl dát lidem směrnice

Skončily oddavky, blahopřeji novomanželům a oni mě zvou, že musím s nimi na svatební hostinu. Vymlouvám se, že mám přísnou dietu, ale moc to nepomáhá. „Musíte alespoň na chvíli přijít, posedět, popovídat,“ přesvědčují. Tak se pak přece jen vypravím. První se ke mně hrne jeden příbuzný nevěsty a hned spustí: „Já jsem nevěřící, říkám to raději hned, abyste věděl, s kým mluvíte. Ani nevím, jak vás mám oslovovat?“ Otec ženicha mu pomáhá: „Já říkám: otče.“ Tu se tomu nevěřícímu svatebčanovi rozzáří obličej a vyhrkne: „Svätý otče!“ „Ale svatý ne!“ mímám ho. „Jak to, že ne!“ on na to, „já jsem lidový myslivec a vím, že je třeba svatý Hubert, potom vím, že je svatý Pavel a další!“ „To ano,“ povídám mu, „ale Svätý otec je jen papež v Římě.“ Nakonec to vzal, sedli jsme si spolu a začal mi vysvětlovat, proč je nevěřící. A už jsme byli v Bosně a Hercegovině ... Že tam lidé věří v jednoho Boha, ať už katolíci Chorvaté, či pravoslavní Srbové, nebo muslimští Bosňáci a že se navzájem podřezávají! „Příteli, ale ten Bůh dal jednou provždy závazný příkaz pro všechny: Nezabiješ! Ten platí pro ně bez rozdílu národností, nebo náboženství! Ale ponechal jim svobodnou vůli. Oni sami se musí rozhodnout, budou-li poslouchat Boží zákon, nebo ne! Tragédie, a největší pro ně, je v tom, že ten Zákon pošlapávají k neštěstí svému a svých dětí.“ Chvilí přemýšlí a potom řekne: „Otče, on by měl někdo sestoupit na tuto zem a dát lidem směrnice, předpisy, nějaký návod, co mají dělat, jak mají žít! Ale to by nestačil obyčejný člověk, to by musel být Bůh!“ - „Ale příteli, to už se stalo. On už sestoupil, a byl to člověk a Bůh, a dal ten návod, jak říkáte. Třeba řekl větu: „Co chcete, aby vám lidé činili, to činite vy jim a co nechcete, aby vám činili, to jim nedělejte!“ Nezdá se vám, že tato jediná věta by stačila, aby se kolem nás vše změnilo?! Nu a vidíte, lidé ho ukřížovali!“ „Tak přece,“ vydechne ten svatebčan, „tak přece jen je to Kristus! A já sám to nepochopil!“ A tento nevěřící byl kdysi pokřtěn a mně letí hlavou věta papeže Pia X., který řekl, že největším nepřítelem církve je nevědomost katolíků.

Z deníku Otce Jana Topenčíka

Povolaná k lásce

V amerických kinech je uváděn film „Therese“, vyprávějící o životě sv. Terezie od Dítěte Ježíše. Herečka ztvárňující hlavní roli, Lindsay Younce, považuje své obrácení na katolickou víru za největší milost, kterou obdržela při natáčení filmu. Uvádíme svědectví herečky a doufáme, že film o Terezičce budeme moci zhlédnout i v našich kinech.

Vyrostla jsem ve velmi zbožném rodinném prostředí. Základem naší evangelické víry byla prostota srdce, rozumu a modlitba. V našem vyznání nebylo místa pro svátosti, ani pro jakoukoli autoritu, proto bylo pro mne těžké přijmout tuto skutečnost v katolické církvi. Nikdy jsem však nepochybovala o Ježíši. Na střední škole jsem se setkala s mnohými katolíky. Dříve jsem o nich slyšela, že nežijí svou víru opravdově, že je pro ně důležitý pouze rituál. Jeden katolík mi však řekl: „Pokud chceš něco vědět o mé víře, tak si přečti katechismus.“ To jsem také udělala. Chtěla jsem svému spolužákovi dokázat, že je na omylu a že by neměl být katolíkem. Jako protestantka jsem byla přesvědčena, že víru je možné najít jen v Bibli, proto jsem ji začala číst od začátku až do konce. Při četbě jsem si zaznamenávala místa, která hovořila o křtu a o svatém přijímání. Tehdy jsem si uvědomila, že Bible o svátostech, o křtu a o Těle a Krvi Kristově skutečně hovoří. Uvědomila jsem si, že nemohu déle setrvávat v evangelickém vyznání a že chci být katoličkou, ale nevěděla jsem, kam mám jít. Rodiče o ničem nevěděli. Bylo mi tehdy 16 let. Cítila jsem se velmi zmaneta. Velmi jsem se modlila, abych našla správné místo. Z historických knížek jsem se dozvěděla, že otcové církve byli pokřtěni, byli Ježíšovými přáteli a že přijímali svaté přijímání a ctili Matku Boží. Živě si pamatuji okamžik, kdy jsem si uvědomila, že prvotní církev byla katolická. Tímto objevením jsem byla velmi dojata a zároveň vystrašena. Nevěděla jsem, co mám s tím vším dělat.

Začala jsem navštěvovat katolický kostel. Když jsem byla poprvé na mši svaté, neměla jsem ponětí, jak se mám chovat. Všichni seděli, vstávali, klekali a já jsem byla jediná osoba s Bibli v tašce,

kteřá vystrašeně seděla. Ale jakmile jsem odešla z kostela, věděla jsem, že se sem chci vrátit. Nyní vím, že mě přitahovalo místo, kde je Tělo Kristovo reálně přítomné.

Jednou v kostele jsem se modlila v tichosti srdce. Najednou jsem uslyšela slova: „Jsem tady.“ Ten hlas byl tak silný, že jsem zvedla hlavu a dívala se všude kolem sebe, ale nikoho jsem si nevšimla. Pokračovala jsem v modlitbě, ale hlas mě přerušil podruhé i potřetí. Věděla jsem, že je to Ježíš, který mě obdarovával pokojem. Říkal, že mám otevřít srdce katolické víře nebo alespoň přiznat, že katolíci nejsou takoví, za jaké jsem je měla. Slova „jsem zde“ znamenala: „Jsem ve svatostánku, má Krev a Tělo jsou zde, nemusíš nikam jít.“ To bylo to, co mi dovolilo otevřít své srdce katolické církvi. Já jsem se ale stále chovala jak malá holka z dětství. Tehdy jsme bydleli na velmi malé ulici, po které jen sporadicky jezdila auta. Když mi bylo šest let, šla jsem se svým tříletým bratrem krmit kačeny do farmy stojící naproti našemu domu. Na videozáznamu, který taťka tehdy pořídil, je vidět můj bratr, jak přebíhá přes ulici. Potom je záběr na mě, jak stojím na místě a nervózně se rozhlížím vlevo a vpravo.

Cesta byla prázdná, já jsem se však bála projít na druhou stranu. A přesně tak to bylo v mém životě. Bůh mi říkal: „Mám pro tebe malou cestičku, jen na ní vejdi.“ Ale já jsem se bála, protože jsem se chtěla ujistit, že je to správná cesta.

V 17 letech jsem odcestovala do Evropy. V Římě jsem pochopila, že katolická církev má něco, co jiné církve nemají: dějiny, teologii, spiritualitu, kulturní bohatství. Na zpáteční cestě, jsem došla k přesvědčení, že se musím stát katoličkou. Nikomu jsem to ještě neříkala, ale v srdci jsem si už byla jistá. Tehdy jsem poznala první svatou – svatou Faustinu. Zhruba v době, kdy byla vyhlášena za blahoslavenou, jsem o ní viděla film. Byla jsem velmi dojatá svatostí této řeholnice, její blízkostí s Bohem. Dozvěděla jsem se, že se v jistém okamžiku svého života modlila k Matce Boží. Reklá jsem si, že jestliže se k Marii modlí osoba svatá, tak to něco znamená. Rozhodla jsem se modlit růženec, ale nevěděla jsem, jak se to dělá ani kde mám hledat informace. Nakonec jsem to zkusila na internetu. Do vyhledavače jsem napsala heslo: „Jak se modlí růženec?“ Obdržela jsem odkazy na četné stránky, a tak s elektronickým „Ave Maria“ v pozadí jsem se začala modlit růženec. Pamatuji si, jak jsem se tehdy bála, že do pokojíku vejde někdo z rodičů, ale nevešel.

Každý den jsem chodila do kostela, přestože mi to zakázali. Ačkoliv jsem nemohla přijímat Svaté přijímání, velmi jsem se těšila, že mohu být blízko Nejsvětější Svátosti.

Jednou stálo u kostela mnoho policejních aut a sanitek, všude bylo plno lidí. Myslela jsem, že někdo umřel. Zeptala jsem se kolemjdoucího, co se stalo. Zjistila jsem, že přijely relikvie sv. Terezky od Dítěte Ježíše. Tehdy jsem ještě nevěděla, kým sv. Tereška byla. Přestože mne řeč o relikviích polekala, vstoupila jsem do kostela. Dnes jsem přesvědčena, že ona si to přála. Stoupla jsem si vzadu v kostele vedle staršího pána, který si všiml, že nevím, jak se mám chovat, a všechno mi vysvětloval. Ten pán se jmenoval Concepción [ze španělštiny Početí] ke cti Neposkvrněné. Nyní vidím, že Maria si mě celou tu dobu vedla. Při mši sv. jsem se modlila u relikvií. Bála jsem se, že se dostanu do záběru televizních kamer a objevím se

pak v televizních novinách, ale do televize jsem se nedostala, Pán Ježíš zřejmě naplánoval můj filmový debut na později.

Když jsem pak začala studia, pochybovala jsem, zda je možné být herečkou a zároveň křesťankou. Záležitost víry jsem tedy odložila na později. Přesto jsme hráli představení o Ježíši v očích žen... a tehdy mi někdo z diváků řekl, že se bude točit film o sv. Terezce. I když jsem stále moc nevěděla, kým byla, šla jsem na konkurs.

Jakmile jsem dostala roli Terezky, skupila jsem o ní snad všechny knížky. Tato svatá měla velký vliv na můj život, stále se mě dotýkala a měnila mě. To nebyla jen role, to bylo obrácení. Svatá Tereška má totiž takovou sílu působení na lidi, že není možné zůstat lhostejným před její láskou. Mnoho lidí ji obdivovalo za tu její lásku. Když se někdo dotýkala, tak se cítil jako by se ho dotýkal sám Ježíš. Svatá Terezie toho mnoho nekonala – ona jednoduše milovala. To je to, k čemu jsme všichni povoláni. To chce od nás Bůh. A to je i vysvětlení, co znamená být maličkým: být milován Ježíšem a stejnou láskou milovat ostatní lidi. V malých, obyčejných věcech je skryto celé tajemství.

Na podzim roku 2000 jsem zahájila přípravu ke křtu a 31. května 2001 jsem byla pokřtěna, biřmována, a poprvé jsem přijala Pána Ježíše v Nejsvětější Svátosti. Vybrala jsem si jména Faustina Terezie. To byl nejkrásnější den v mém životě: v průběhu jedné hodiny jsem přijala tři svátosti! Myslela jsem si, že až budu pokřtěna, tak všechno už bude jen „ach, och“, a zatím teprve teď jsem začala na sobě pracovat. Ale tak je to správné.

Když jsem byla poprvé v Římě, doufala jsem, že se tam vrátím jako katolička. Bůh mě vyslyšel a na druhé výročí přijetí křtu jsme jeli Svatému otci a římské kurii ukázat film o sv. Terezce. Papež mi poželhal.

Modlím se, aby se lidé dozvěděli o Božím milosrdenství, o lásce, kterou jsem sama přijala skrze sv. Faustinu a sv. Terešku. Chci, aby lidé znali Ježíše. Je třeba ukázat světu, že katolická církev je zbudována na Kristu a že sv. Terezie od Dítěte Ježíše je dobrým příkladem pro současné křesťany.

*převzato z Milujcie sie 5/2004
překlad BB, foto:www.teresemowie.com*

Drahé děti,

byly jste někdy na svatbě? Při svatbě bývá svatební hostina. Tak to bylo i v době, kdy Pán Ježíš vyrůstal v Nazaretě. Chodil do školy, kde se děti učily číst, aby dovedly číst Písmo svaté. Ta část Písma svatého, která se jmenuje „Starý Zákon“, byla tenkrát už napsána. Ta, která se nazývá „Nový Zákon“, ještě nebyla. Tu napsali až apoštolové a jejich spolupracovníci.

Když Pán Ježíš už byl větší, pomáhal svatému Josefovi při tesařské práci a jako dospělý pracoval sám jako tesař až asi do třiceti let v Nazaretě.

Potom začal chodit do různých měst a vesnic a vyprávěl lidem o tom, jak nás všechny má Pán Bůh nesmírně rád a jak máme žít, abychom měli v srdci pravý pokoj a radost, abychom všechny měli rádi a abychom jednou přišli do nejšťastnějšího věčného domova v nebi. Bylo to tak krásné, že mnozí říkali: „Ještě nikdy nikdo tak nemluvil jako on.“

Boží moc

Brzy potom, co Pán Ježíš pozval první apoštolů, aby šli s ním, byla svatba v městečku blízko Nazareta, které se jmenuje Kána. Byli to příbuzní nebo známí Pána Ježíše, na té svatbě pomáhala Panna Maria a přišel tam i Pán Ježíš se svými apoštolů.

Svateččané nebyli bohatí. Připravili sice pěkně pohoštění, ale najednou se ukázalo, že není dost vína pro hosty. Ti, kdo pomáhali obsluhovat a zpozorovali to, dostali strach, že se v celém okolí budou novomanželům vysmívat, že neměli co dát hostům. Panna Maria to tiše řekla Pánu Ježíši. Rozuměli si spolu tak dobře, že i beze slov porozuměla, že na její přímluvu Pán Ježíš pomůže. Proto řekla obsluhujícím: „Udělejte všechno, co vám řekne.“

Bylo tam šest velkých kamenných nádob na vodu. Pán Ježíš řekl, aby je všechny naplnili vodou. Když byly plné, řekl, aby nabrali do menší nádobky a donesli ochutnat správci svatby, který dohlížel, aby všechno při svatbě pěkně probíhalo, aby všichni mohli být spokojeni. Ten se velmi

divil, kde ženich vzal takové dobré víno. Ani ženich to nevěděl. Až jim to řekli ti, kteří čerpali vodu.

Všichni žasli nad tímto prvním zázrakem, který Pán Ježíš udělal. Také apoštolové, kteří poznávali, že Pán Ježíš není jenom člověk. Jak to později řekl svatý Petr: „Ty jsi Kristus, Syn živého Boha.“ A že Pánu Ježíši musí vždycky věřit, protože jeho slova jsou slova Boží. A on potom posílil jejich víru ještě mnoha dalšími zázraky, nejmíc svým zmrtvýchvstáním.

Na tu proměnu vody ve víno si možná vzpomněli, když Pán Ježíš při první mši svaté při poslední večeři před svým ukřižováním proměnil chléb ve své tělo a víno ve svou krev slovy: „Toto je moje tělo... Toto je kalich mé krve.“

I my spolu s apoštoly věříme Pánu Ježíši a děkujeme mu, že i nám dovoluje přicházet na mši svatou. V každé mši svaté proměňuje chléb ve své tělo a víno ve svou krev a přichází tak k nám, aby nám dával nejdrahocennější a nejkrásnější dary do našich duší. Proto nikdy nechceme vynechat nedělní mši svatou, když na ni můžeme přijít.

Panna Maria nám teď pořád pomáhá svými přímluvami jako tenkrát na té svatbě. Proto bývá nazývána „Matka ustavičné pomoci“.

A i nám platí její slova, která řekla o Pánu Ježíši: „Udělejte všechno, co vám řekne.“

S modlitbou za to, abychom vždycky dělali to, co nám říká Pán Ježíš, a s přáním Božího požehnaní Vám všem Vás srdečně zdraví

Váš P. Bohumil Kolář

Dělej šaty člověka?

Krajina nedělního dopoledne, jako vymalovaná z Ladových obrázků, byla pokryta sněhovou peřinou, i když díky přicházející teplé okluzní frontě patrně dlouho nevydrží. Bílá peřina se přes noc změní v nahnědlou kaši, která zebe do noh, ztěžuje chůzi a pokud nám upadne rukavice, možná utrousíme i nějakou nadávku. Vlhký vítr zalézá za nehty a ze sněhových jazyků, přepadajících ze střeš, se stanou průhledné kapající špalky, stejné, jako když při rýmě kape z nosu. Boty přede mnou vyšlapaly úzkou cestičku ke kostelu, po které si důstojně a bez jakýchkoliv obav z lidí vykračovala vrána, snad v blahé naději, že dobří lidé utrousí almužnu v podobě něčeho dobrého k snědku. Jenže do chrámu Božího se nechodí jako do školy se svačinou, ještě by se snad našel v něčí kabelce tak kancionál. Za dřevěnými, bronzem zdobenými dveřmi objímá každého přichozího vůně kadidla, uháčkovaná v jemnou neviditelnou clonu. Zbývá několik minut do začátku mše svaté. Vedle mě usedl mladík s dlouhými vlasy v hrubě upleteném svetru, do jehož rukávů si vsouval prokřehlé ruce. Podvědomě jsem si přitiskla k tělu kabelku a hlavou mi problesklo: „Jestli ses přišel choch ohrát do kostela, nezvolil sis zrovna ten nejteplejší...“ První tóny varhan zaplavily chrám. Rychle jsem listovala v kancionále., když vtom můj soused, znaje text zpaměti, zanotoval hlubokým basem... - jako čerstvý, jiskřivý vánek se nesl jeho hlas, snad i sochy svatých pootočily svůj zrak v němém úžasu, kdože to tak krásně zpívá. Posléze bylo znát - onen mladík nebyl žádný nahodilý zbloudilec, ale praktikující věřící. Při podání rukou se usmívaly dvě porcelánově modré oči a vyzařovaly zvláštní jas. Úsměv jsem opětovala a v duchu se mu omlouvala. Když jsem odcházela z kostela, vzpomněla jsem si na jednu Werichovu písničku, ve které se zpívá, že šaty dělej člověka... „Ano, pane Werichu, snad na první pohled, ale při druhém promlouvá něco víc než šaty, něco, co vychází ze samotného srdce.“

Po vráně nebylo ani vidu, ani slechu. Útlý človíček s velkou beranicí na hlavě, zpod které vyčníval načervenalý nos a zarostlá brada, pobíhal mezi vycházejícími lidmi a nabízel časopis, který neměl s náboženskou tematikou pranic společného. Bezděky jsem sáhla do kapsy a vytáhla desetikorunu. Věřte nevěřte, z kapsy mi vypadla rukavice.

Krajina nedělního poledne byla vymalovaná jako z Ladových obrázků. Usmívala jsem se.

Ruth Hrušková

Poděkování

Ráda bych touto cestou dodržela slib a chtěla bych vřoucně poděkovat Pánu Bohu, Panně Marii a Otci Šuránkovi za vyslyšení modliteb za narození zdravých vnoučátek a také za to, že vnuk Michal nemusel podstoupit operaci očí a kýly.

Dík patří také všem, kteří se s námi na tyto úmysly modlili.

Vděčná Jiřina Kuchařková

Ráda bych poděkovala Pánu Ježíši, Panně Marii a všem svatým za záchranu. Dne 22. listopadu 2004 mne porazilo auto. Díky zázračné medailce, se mi nic nestalo. Jsem moc vděčná za tuto milost a prosím i nadále sv. Pannu i Pána Ježíše o ochranu. Nejen za sebe, ale i za mého manžela a za všechny lidi dobré vůle.

Eva Medvidová, Štikov u Nové Paky

Plním svůj slib a chci veřejně poděkovat Panně Marii a Pánu Ježíši.

Zeť musel podstoupit transplantaci slinivky a ledviny. Prosila jsem za něho s dcerou a přáteli v Medžugorje a na Svatém Hostýně. Operace dopadla dobře a zeť byl v krátkém čase doma. Po půl roce však dostal žloutenku a ta mu zničila transplantovanou ledvinu. Nabádala jsem ho: popros Pannu Marii a Pána Ježíše, aby ti pomohli. Dceři řekl, že to dělá, jinak by to dávno vzdal. Ale ke svátosti smíření se neodhodlal. Nyní prosím Pannu Marii, Pána Ježíše i Otce Pia o pomoc. I čtenáře Immaculaty prosím o modlitbu za něho, aby se uzdravil na duši i těle. Pán Bůh zaplať.

Vlasta Tužínová

Měla jsem špatnou srážlivost krve. Léčila jsem se téměř 4 roky a prosila jsem Pannu Marii o uzdravení, ale v duchu jsem tomu nevěřila. Přesto stalo se. Jsem nyní zdravá, za což Panně Marii děkuji.

Marie Falharová

Tímto příběhem chci podat svědectví o velké Boží dobrotě.

V roce 1968 mi bylo 25 let. Měla jsem dvě malé děti. Tehdy jsem utrpěla komplikovanou zlomeni-

nu kotníku na pravé noze. Protože se zlomenina nehojila, chodila jsem se sádrou celý rok. Noha mi zůstala nepohyblivá, protože jsem nedostala rehabilitaci. Chodila jsem o francouzské holi s bolestí a velmi špatně. Následkem toho se mi křivila páteř a měla jsem velké bolesti v zádech a u srdíčka. Mrtvěly mně obě ruce. Nejhorší to bylo ráno. To jsem je necítila vůbec. Dlouho jsem s nimi usilovně třepala, až mi začaly brnět. Pak už to bylo dobré. Soudní lékař mi řekl, že dostanu invalidní vozík.

Léta jsem trpěla chronickým zánětem průdušek. Záchvat kašle trval hodinu i déle. Snažila jsem se jít alespoň v neděli na mši svatou. Pokaždé jsem musela odejít. Přání jít na mši svatou trvalo několik roků. Myslím si, že vlastní uzdravování začalo právě tehdy. Průdušky se mi začaly pomalu uzdravovat i přes lékařské vyjádření, že je budu mít čím dál horší.

Rok 1985 byl pro mě nejhorší. Promarodila jsem ho téměř celý. Dostávala jsem tolik léků, že už to tělo nevydrželo a na Štědrý den jsem skončila v Boskovicích v nemocnici s otravou krve. Postupovala velmi rychle a za chvíli jsem nevěděla o světě. Když jsem se probrala, viděla jsem postavu jenom jak bílou čárku a nic jsem neslyšela. Věřím, že jsem zde jen díky tomu, že se za mě na půlnoční modlilo hodně lidí z vesnice. Moje maminka se modlila za to k Panně Marii, aby si mne raději vzala, než abych zůstala ještě větší žebrák.

Průdušky se mi uzdravily a já jsem mohla jezdit na poutě. Dne 5. 5. 1998 jsem jela na pout do Medžugorje. Prosila jsem Pannu Marii, abych to všechno vydržela. Tam se mi začala noha v kotníku pohybovat a já jsem nechala v Medžugorje francouzskou hůl. Noha mě už nebolí a od té doby chodím bez hole. Přivezla jsem si od Panny Marie uzdravení. Když jsem šla později k lékaři na kontrolu, řekl mi, že jsem zdravá. Koncem září roku 2000 jsem opět jela do Medžugorje. Špatně jsem viděla. Bez brýlí jsem se vůbec neobešla. Teď čtu bez brýlí. Musím dodat, že jsem nebyla na žádném léčení. Vše jsem obdržela od dobrotivého Pána Boha na přímluvu Panny Marie.

Bůh nám není vzdálený a nepomáhá jen svatým, ale sklání se s láskou ke všem lidem.

Marie Sekaninová

Při příležitosti svátku Neposkvrněného Počítí bych chtěla veřejně poděkovat Panně Marii za všechnu ochranu a pomoc mně i mé rodině v těžkých životních situacích. Tisíce díky, Panno Maria. Bohužel jsem zase onemocněla, a proto Tě, Matičko Boží, znovu pokorně prosím o pomoc. Věřím, že mě neopustíš. Prosím také čtenáře Immaculaty o modlitbu.

čtenářka z Holešova

Chtěla bych splnit svůj slib a prostřednictvím Vašeho časopisu veřejně poděkovat Panně Marii, sv. Josefovi a Pánu Bohu za vyslyšení mých proseb za zdárné ukončení gymnázia a přijetí mých vnuků na VŠ.

Prosím o další pomoc pro oba, aby našli pevnou víru, a o ochranu celé rodiny.

Stanislava, Brno

Bude tomu již rok, co jsme se jakoby „podruhé narodili“. Já, manžel, který řídil, a tříletá dcerka. 25. 12. jsme jeli od rodičů do Prahy. Před nájездem na dálnici jsme se chtěli vyhnout otevřeným dveřím v pravém pruhu stojícího auta, když jsme se dostali v levém jízdním pruhu do zledovatělých „kolejí“, auto začalo dělat „hodiny“ a bylo neovladatelné. V duchu jsem vykřikla: „Panno Maria, pomoz!“ Auto se zastavilo zadní částí zapíchnuté v příkopu pod betonovým mostkem. Nikomu se nic nestalo, ani mému miminku v bříšku.

Panno Maria, ještě jednou díky.

V. Jarolímková, Olšany

Chtěla bych splnit slib daný Panně Marii a veřejně poděkovat za všechna přijatá dobrodiní. Za zdraví manžela i za to, že po delší době našel práci. Chtěla bych také poděkovat sv. Josefovi, sv. Floriánovi, sv. Antoníčkoví, sv. Judu Tadeášovi - pomocníku v beznadějných záležitostech a sv. Josefovi Kopertinskému - patronu studentů, za pomoc při všech zkouškách a při volbě nové školy.

Panno Maria, prosím Tě o další pomoc a ochranu pro celou naši rodinu.

Díky, Ježíši! Díky, Maria!

Vaše čtenářka Jarka

Panno Maria, chci Ti veřejně poděkovat za své náhlé uzdravení a za dar víry celé naší rodiny. Loňského roku jsem zpozoroval na sobě začátek plíživé nemoci mužů - prostatu. Časem se stávala závažnější a ke konci roku jsem již zvažoval

operaci. Svěřil jsem se pod ochranu Panny Marie a veškeré modlitby jsem směřoval k Ní a k Pánu Ježíši. Pak přišel den 1. prosince. Večer jsem klečel před obrazem Panny Marie. V myšlenkách jsem ji prosil o uzdravení. Mé prosby byly vyslyšeny a mohu prohlásit, že jsem zcela zdrav.

Srdečné díky.

S vděčností Váš čtenář A. J. ze Znojemska.

Plním svůj slib a veřejně děkuji Pánu Ježíši, Panně Marii a sv. Hedvice za pomoc při pokřtění mého synovce Martina.

Přáním mých rodičů bylo, aby všechna vnoučata byla pokřtěna, avšak Martin byl již 12-letý a nechťel se nechat pokřtít. Když maminka umírala slíbil jsem jí na smrtelné posteli, že nechám Martina pokřtít a budu ho vést ve víře. Bohužel on pořád odmítal a já se modlil k Neposkvrněné, aby mně pomohla. Letos o prázdninách byl již čtrnáctiletý synovec u nás na prázdninách. Protože nedaleko nás je ve Staré Vodě kostel zasvěcený svatě Anně a Jáchymovi, vydali jsme se i s ním na pouť. Když jsme byli v kostele přišel za mnou synovec Martin a říká mi: „Strejdo, představ si, že je tu s námi i babička,“ a vyhrkly mu slzy. Šel jsem se podívat a skutečně tam byla paní, která jako by z oka vypadla mojí mamince. Po mši jsme se s ní dali do řeči, a než odjížděla, dala mu požehnání a poprosila ho, aby splnil babiččino přání a nechal se pokřtít. A skutečně se v září nechal pokřtít a nyní se připravuje na první svatě přijímání.

Děkuji tedy Panně Marii, že touto cestou otevřela synovcovi srdce a duši. Prosím Tě, Panno Maria, ochraňuj mne a synovce a dej celé naší rodině zdraví a vyprošuj požehnání Pána Ježíše.

Jiří Klapetek, Budišov n. Budišovkou

Děkuji Panně Marii za pomoc a ochranu, kterou mi poskytla mnohokrát. Uvedu jednu Její velkou pomoc.

Naše dítko mělo po porodu vykloubenou nožku, což spravilo více plenek. Asi ve 3 letech se mi zdálo, že malinko napadá. Šla jsem s ním k lékařovi a ten po zhlédnutí snímku řekl doslova: „Tohle dítě by podle názoru pražských odborníků patřilo na stůl“ (pochopitelně operační). Pak řekl: „Zkusíme to zatím se strojkem.“ (Je to už přes 30 let). Nesměle jsem se zeptala, jestli to mohu zku-

sit bez něho, pokud je uhlídám, aby si vůbec nestouplo. Řekl mi, že když si troufám, at' to zkusím. Dítě bylo moc hodné. Samo si nikdy nestouplo a já je oblékala vleže a všude přenášela. Zajeli jsme také do Křtín prosit Pannu Marii o uzdravení. Po necelém půl roce jsem se zeptala lékaře, jestli bych mohla dostat doporučení na rentgen. Ten mi řekl, že za dva roky se toho moc nepozná, natož tak brzo. Ale doporučení napsal. A výsledek? Tam jsme je nesli v náruči, domů prý může jít pěšky, kloub je v pořádku. Domů jsme je pochopitelně zase donesli, ale pomalu jsem je nechala víc a víc chodit.

Díky, Matičko!

Marie z jižní Moravy

Ó Mária Zázračnej medaily, Ty Nepoškvrnené Počatie, ďakujeme Ti za narodenie vnučky Moniky a za pomoc a ochranu počas celého tehotenstva našej dcéry, ktoré, nakoniec, tak ako pri jej prvom dieťati, Márii, muselo končiť cisárskym rezom. Modlitby pri uctievaní Tvojho obrazu na medaili, ale zvlášť Tvoja nesmierna láska - veď sama si prežívala tehotenstvo a pôrod - priviedli na svet ďalšieho človeka, ktorý, pod Tvojou ochranou, bude žiť na česť a slávu Božiu.

Ďakujeme za modlitby a sv. omše všetkým, ktorí o komplikovanom a hrozivom tehotenstve vedeli a duchovne nám pomáhali. Ó Mária, Ty Nepoškvrnené Počatie (Lurdy - sv. Bernadette si sa takto predstavila), pros za nás, ktorí sa k Tebe (s dôverou a oddanosťou) utiekame.

Vladimír Krčméry, Bratislava

Svatá Panno Maria, prostredníctvom časopisu Immaculata plním svůj slib a děkuji Ti, spolu se svojí ženou Martinou, za záchranu našeho vztahu. Přes všechny nesnáze a krize jsme mohli v květnu 2004 uzavřít manželství, ve kterém jsme o to víc šťastni. Zároveň chceme poděkovat našemu Bohu Otci za nového človíčka, který by se nám měl za půl roku narodit. Prosíme o Boží požehnání pro nás tři, naše blízké a všechny, kteří se podílejí na vzniku „Immaculaty“.

Martin Zítka

Svou vděčnost vyjadřují také: R. Vezolová, Mgr. Marie Krátká, Marie Dvořáková.

O modlitbu prosí: Marie Procházková, B. Havlíčková, Albína Kolomazníčková, Iva Jelínková, Iveta Musilová, Marie Hloušková, Michal Skoček.

zprávy z redakce

Knížka „Svatý Maxmilián Maria Kolbe“

Před rokem jsme informovali o tom, že bychom rádi vydali knížku o svatém Maxmiliánovi Kolbem od P. Leona Dyczewského, v níž se autor snaží zachytit postavu svěťce nejen z pohledu jeho velkých činů, ale především z pohledu jeho vnitřního života. Díky štědrosti mnohých z Vás tak můžeme letos učinit. Publikace je nyní na konci příprav a během února by se Vám měla dostat do rukou. Dobrý Bůh a Neposkvrněná at' Vám odplatí Vaši štědrost, modlitbu a přízeň.

Zbývá nám dořešit ještě poslední otázku: kolik výtisků máme poslat na jednotlivé adresy? Obracíme se proto na Vás s prosbou o spolupráci. Napište nám, především Vy, kteří odebíráte větší počet Immaculat, o kolik knížek byste měli zájem. V každém případě se budeme snažit zaslat alespoň jeden výtisk.

V souvislosti se zasláním jsme zjistili, že mnozí z předplatitelů nemají předplatné dlouhodobě uhraneno a nijak se nám neozvali. Tyto adresy jsme byli nuceni z naší kartotéky vyřadit. U jiných, krátkodobě neuhrazených předplatných předpokládáme, že se jedná jen o opomenutí, a proto v zaslání pokračujeme. Vždy jsme se snažili zasílat Immaculatu bezplatně všem, kteří nás o to z důvodu finanční tísně požádali, v čemž chceme pokračovat i nadále, avšak potřebujeme zpětnou odezvu, že o časopisy je u Vás zájem a že nekončí na hromadě starého papíru.

Na závěr ještě jednou děkujeme Vám všem, kteří se podíleli na vzniku Immaculaty a šíření křesťanské literatury. Doufáme, že jak Vy tak i my budeme moci své poslání plnit stále lépe. K tomu vyprošujeme pro všechny hojnost Božích milostí skrze Neposkvrněnou.

ZPRÁVY

Bolest cejlonské Církve. Na Srí Lance se odhaduje počet mrtvých na 18.000: katolictví kněží a budhističtí mniši společně poskytují pomoc. Národní bazilika Panny Marie v Tewatté poblíž Colomba je útlukem lidí bez domova. Tragédie semkla lidi a všichni si pomáhají navzdory náboženským rozdílným. Zničeny byly nejen domovy, ale i svatostánky. Ve městě Matara jihovýchodně od Colomba vlny smetly do moře kostel i se čtyřmi stovkami věřících na slavnostní mši svaté. V Paygale zničila tsunami pět kostelů. Církevní objekty, které voda ušetřila, slouží jako centra první pomoci pro oběti: jen v jezuitském domě v Batticaloa dočasně bydlí 3.000 lidí. Sít diecézních charit slouží k získávání a dodávání pomoci.

Asia News, 29.12.2004

Zanedbávání nedělní mše odvádí od Církve. Svátý otec Jan Pavel II. v promluvě k novozélandským biskupům 13.9. 2004 řekl: „Vaše zprávy hovoří o tragických následcích mizějícího smyslu pro Boha: o vzdalování se od Církve, rozkladu rodinného života, usnadňování potratů a prostituce, křivém pohledu na život, kdy stojí v popředí úspěch a požitek. To všechno začíná u zanedbávání nedělní povinnosti účasti na mši svaté, o čemž jste také mluvili. Když se neděle stává pouhým «víkendem», vyhrazeným zábavě a sportu, jak mohou být lidé posvěceni a duchovně občerstveni...?»

Information FMG 84/2004

Komunita blahoslaveného Jana XXIII. Již několik let vyvíjí pozehanou a krásnou činnost „Komunita bl. Jana XXIII.“, kterou založil italský kněz Oreste Benzi. Její aktivita je specifická. Věnuje se pastoraaci prostitutek, jimž pomáhá k návratu do normálního života. Nejlepším výsledkem práce tohoto společenství je očistění ulic rekreačního střediska Rimini od prostituce, kdy se otcí Benzimu podařilo opatřit těmto mladým ženám slušné zaměstnání. Komunita vlastní 450 domů ve 21 zemích a čítá cca 1500 členů.

Gość Niedzielny 50/2004

Duchovní byli pionýři alpinismu. Nejméně 60 katolických kněží je možno označit za průkopníky italského alpinismu v letech 1770-1890. Mezi nimi náleží přední místo prelátu Achillemu Rattimu, pozdějšímu papeži Piovi XI. (1922-39). Také bl. Pier Giorgio Frassati, aktivista italské katolické mládeže, patřil k významným horolezcům. V mnoha případech kněží-alpinisté museli svou angažovaností v tomto druhu sportu dokazovat pověřčivým vesničánům omyl jejich předsudků, že v horách žijí draci a démoni.

GN 50/2004

V Iráku vzrůstá pronásledování křesťanů. Rozličné světové organizace poukazují na nárůst pronásledování

křesťanů v Iráku od počátku irácké války. Podle prozatímní dokumentace bylo nejméně 80 křesťanů zavražděno. Mnozí křesťané ze země emigrují, podle posledních zpráv 40 tisíc. Prchají především do Jordánska a Sýrie.

Kirchliche Umschau 11/2004

Oázy uctívání Nejsvětější Svátosti. 6. ledna se v Německu rozbíhá modlitební iniciativa k Roku Eucharistie, míněná jako duchovní příprava na setkání mládeže v Kolíně. Má pomoci vytvořit „sít modlitebních míst“. „Oázy uctívání Nejsvětější svátosti“ mohou vyhlásit farnosti, společenství i kláštery. Iniciátorkami jsou dominikánky z kláštera svatě Maří Magdaleny ve Špýru. Špýrský biskup Anton Schlembach k iniciativě řekl: „Co potřebuje svět naléhavěji než oázy uctívání? - Ve chvíli uctívání je člověk nejintenzivněji u Boha i sám u sebe. Uctívající člověk předkládá Bohu sám sebe, ostatní lidi a celé lidstvo - a to bezvýhradně.“ Biskup vyjádřil radost, že právě mladí vytvářejí takové oázy uctívání Nejsvětější svátosti, jako „potřebné biotopy v Církvi i ve světě“.

Kathnet, 6. 1. 2005

Politická korektnost a Vánoce. Ve Francii se stále více používá místo Vánoc název „Svátky konce roku“. Děje se tak jednak proto, že Francie je státem světovým, a pak kvůli péči o citění členů nekřesťanských vyznání.

Loni v několika mateřských školách, např. v Colmaru v Alsalsku, nebyly rozdány čokoládové Mikuláše kvůli tomu, že na mitě byl umístěn křížek. Mládež v několika školách protestovala proti vánočním stromečkům jakožto křesťanským symbolům. Ojedinelé se vyskytly případy pozměňování textů koled tak, aby se v nich neobjevovaly zmínky o Ježíši. Takové projevy politické korektnosti vyvolaly ostré protesty rodičů.

GN 1/2005

Rozpoznávání povolání. Mezinárodní katolický institut Miles Jesu organizuje seminář o rozpoznávání Boží vůle a životního povolání pro mladé muže dne 12. února 2005 od 9.00 do 17.00 hod. v Církevním domově mládeže Petrinum, Veverí 15, v Brně. Cena je 300 Kč. Přihlášky a ústřížek zaplacené složenkou pošlete na adresu: Miles Jesu, Kamenná 59, 639 00, Brno, tel.: 543 215 265, e-mail: brnomen@milesjesu.com, informace:www.rozpoznavani-povolani.cz

Lékárna sv. Josefa v Českém Těšíně hledá do trvalého pracovního poměru věřícího magistra nebo magistru, kteří svými postoji podporují život ve shodě s encyklikou *Humane vitae*. Byt k dispozici.

Kontakt: LÉKÁRNA SV. JOSEFA s.r.o., Jablunkovská 1916/76a, 737 01 Český Těšín, tel.558 741 923, tel.+fax.558 740 357, mobil: +420 603 731 644.

OBSAH

Ranní chvály	1
Ze života svatého Františka z Assisi	2
Petr našich dnů - Pemáhat zlo zbraněmi lásky	5
Mistryně v kontemplaci Kristovy tváře	6
Věž ukazuje vzhůru k modrému blankytu	8
Jak to Bůh mohl dopustit?	9
Musí katolík přijímat církevní nauku?	10
Eucharistický zázrak v Avignonu	11
Vrátíme člověku lidskou důstojnost?	12
Proč?	13
P. Reilly v Brně	15
Trochu apologie (4): Přineslo bezbožectví zlidštění společnosti?	16
Jaké byly ve skutečnosti křížové výpravy	19
Někdo by měl dát lidem směrice	23
Povolána k lásce	24
Boží moc	26
Děla šaty člověka	27
Poděkování	28
Zprávy	31

Immaculata - Neposkvrněná
(dvouměsíčník) 1/2005, ročník XIV.
ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho
č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR E 6202.

Vydává: Konvent minoritů v Brně

Nakladatelství:

Konvent minoritů v Brně.

Redakce si vyhrazuje právo měnit
nadpisy a zkracovat příspěvky.

Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

Bankovní spojení: Commerzbank AG,
číslo konta: 50013424/ 6200

Bezhotovostní platby **vždy** opatřte
var. symbolem, což je vaše IČP.

Cena se rovná výrobním nákladům tj. 10 Kč/1 výtisk (+poštovné). Předplatné na rok 2005: Dobrovolné dary.

Tyto je možno zasílat na adresu:

Konvent minoritů v Brně

Minoritská 1, 602 00 Brno,

e-mail: immaculata@minorite.cz; tel.: 542 215 600

Čtenáři ze Slovenska

mohou posílat předplatné na adresu:

Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukázkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit.

Prosíme Vás proto o čitelné psaní. Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně. Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vytištěné v levé horní části svého adresního lístku za zkratkou „IČP“, nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrželi náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a taktó umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas pro Vás denně vysílá na středních vlnách 1530 kHz, 1467 kHz
a na krátkých vlnách 4005 kHz, 5890 kHz, 7250kHz (75m, 51m, 41m)

* česky v 5.10 hod a v 19.30 hod * * slovensky v 5.25 hod a v 19.45 hod *

Radio PROGLAS - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Odevzdej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno**. Ve své žádosti uveď svou adresu, datum narození, datum prvního sv. přijímání (rok) a nakonec připoj svůj **vlastnoruční podpis**.

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

**Řád bratří minoritů
přijímá nové kandidáty.**

Informace:

P. Josef Goryl

Minoritská 1

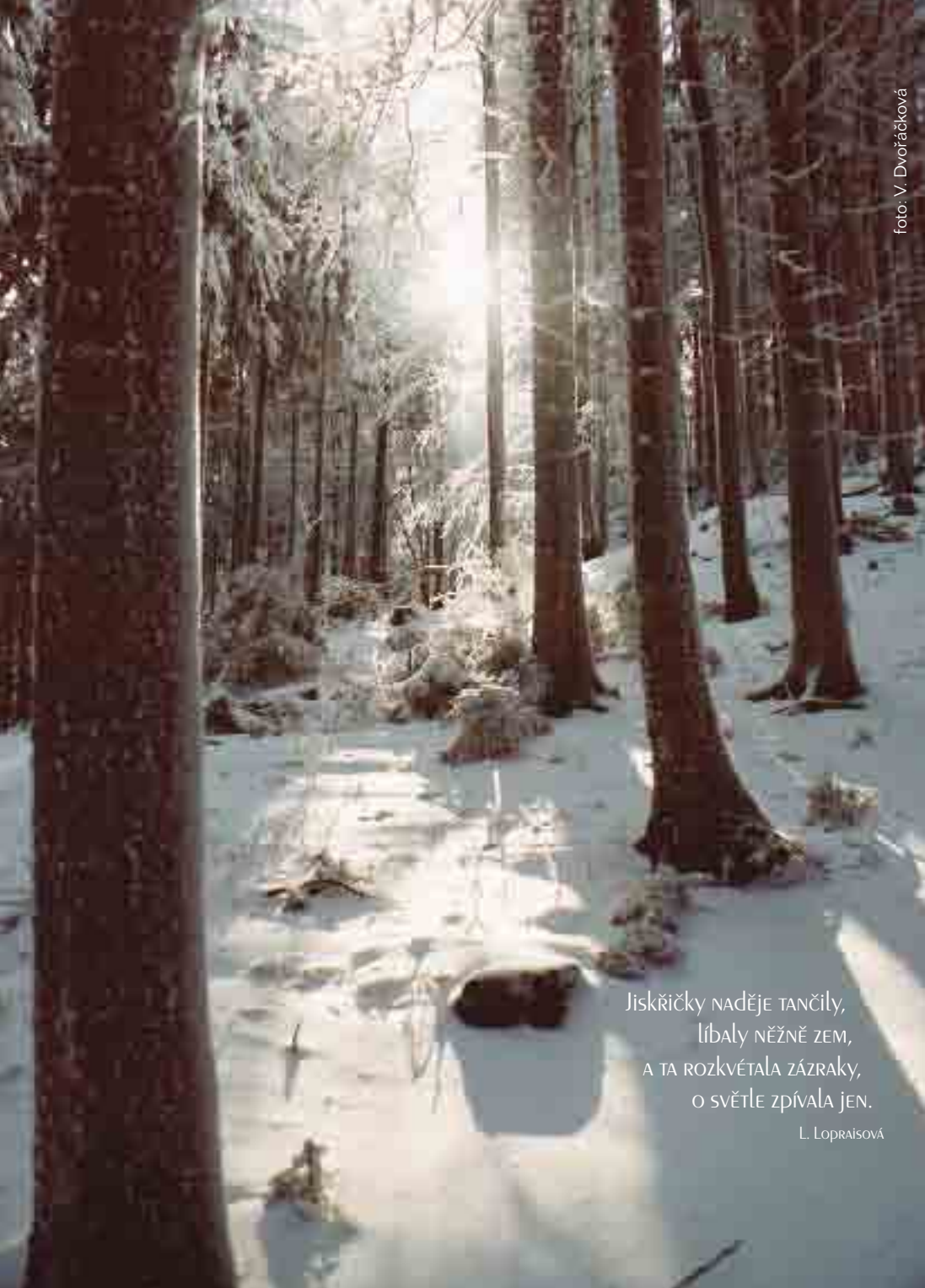
602 00 Brno

Tel.: 542 215 600

e-mail:

provincialat@minorite.cz

Jiskřičky naděje tančily,
líbaly něžně zem,
a ta rozkvétala záznaky,
o světle zpívala jen.

L. Lopraísová